

Hajdu Mária

Rímes gondolatok

Válogatott versek és novellák

Hajdu Mária

Rímes gondolatok

Szerző:
Hajdu Mária

Az illusztrációkat rajzolta:
Hajdu Mária

Szerzői jogok tulajdonosa:
Hajdu Mária

2008

ISBN 978-963-06-6129-4

*„Csak a boldog ember gazdag,
koldus szegény az, ki boldogtalan.”*

Hajdu Mária

Rímes gondolatok

Válogatott versek és novellák

Magamról néhány szó

Gödöllőn születtem 1958. május 16-án. Isaszegen lakom születésem óta.

1977. május 7-én házasodtunk össze a férjemmel, Hajdu Tibor-né lettem. Született egy fiunk Zsolt, és egy kislányunk Szilvia.

Írói nevem: Hajdu Mária. Lánykori nevem (Kovács Mária) és a férjem nevéből tevődik össze.

Gyermekeként már írtam néhány mondókát és verset, amire nagyon büszke volt az irodalmat nagyon kedvelő édesapám, de elvesztek. Nem volt egy irodalmi lapnál sem sikerem, mindenhol elutasítottak, vagy nem is reagáltak. Abba is hagytam, inkább rengeteget olvastam.

Felnőttként 2005-től írogatok verseket, novellákat, meséket. Először csak magamnak, mint még sokan. Amikor a lányom meglátta, biztatott, hogy meg kell mutatni másoknak is. Van, ami a Nők Lapja Internetes Folyóiratban megjelent, az Irodalmi Sarok megszűnt, ezért az Amatőr Művészek Fórumára küldöm be az írásaimat. A Napkorong honlapján is olvasható néhány. 2008-tól a Barátok Verslista tagja lettem. Számomra ez a tagság igazán értékes és megtisztelő.

Hagyományörző, rímes, ritmusos verseket írok. Van, akinek tetszik, biztosan van olyan is, akinek kevésbé. Szeretnék néhány kellemes percet szerezni az olvasóimnak. Az internet világában nem nagy hangsúlyt fektetnek az írott irodalomra. De mégis álomom, hogy amit leírok, az könyv alakban is megjelenjen, elérhető legyen annak az olvasónak is, aki szeret könyvtárba járni, vagy könyveket vásárolni. Mert én nem csak olvasni szeretek, hanem birtokolni is a könyvet.

Remélem, ha bepillantasz kedves olvasóm az írásaimba, örömet leled az olvasásban, az átélt vagy elképzelt történetekben, versben vagy prózában.

Hajdu Mária

Előszó

Van úgy, hogy a versem
gyorsan megszületik,
minden gondolatot
követi a másik.
Az is előfordul,
hogy napokig vajúdik,
végleges alakra
lassan formálódik.

Magam

Néha semmi vagyok,
máskor pedig minden,
sokszor sírni tudok
van, hogy örömömben.

Nem más, mint egy sóhaj
álmatlan éjszakán,
vagy lábnyom a hóban,
a tél derekán.

Érzékeny lelkem
csak akkor mosolyog,
hogy ha a szívekben
én is ott vagyok.

2008. július 1.

Haldokló szerelem

Halódó lelkemet látod a szememben,
aggódó szívemet teszem a szívedbe.
Nem szabad szeretni, méreg az érzélem,
halál a szerelem, bánat az életem!
Nincsen már segítség, nincsen már oltalom!
Csituló viharban fárad a szélmalom.
Meggyötört a szívem, feladom a harcom!
Eldobtad szerelmem, könny áztatja arcom!

2005. június

Soha Többé...

Becsaptál és megaláztál,
 ámítottál és hazudtál!
 Fájdó lelkem megtapostad,
 szerelmemet kigúnyoltad!
 Gyenge szívem meggyötörted,
 nem kell már az ölelésed!
 Kidobtad a szerelmemet,
 minden kedves érzelmemet,
 akkor szűnt meg minden bánat,
 szívemben már nem talállak!
 Megölted az érzelmeket,
 elhagytad a kedvesedet!
 Most már késő, elmúlt minden,
 Itt maradtam összetörten!
 Soha többé nem vágyom rád,
 kihűlőben a forró ág,
 hideg szíved megfagyasztott,
 fordítsd más felé az arcod!
 Soha többé nem hiányzol,
 tartsd magadat tőlem távol!
 Soha többé nem sírok már,
 szívem tőled semmit sem vár!
 Neked adtam szívem, lelkem,
 sárba dobtad a szerelmem!
 Ha a bánat eső lenne,
 soha többé nem eshetne!

2006. március

Szenvedély

Mikor a kelő Nap simogatja arcom,
ébredés után az első gondolatom:
bárcsak a nyugvó Hold, ölelésünk látná!
Bárcsak a szenvedély lelkünk elragadná!

Testem forró csókokkal elhalmozná,
Minden érintéssel sóhajom hallanád...
A hatalmas érzelem kicsordulhatna,
szerelmünk lángja az egekig csaphatna!

Amikor felér a legmagasabb fokra,
időznénk egy kicsit, még tovább lobogna!
Addig amíg lelkünk össze nem olvadna,
hogy soha többé ne legyen elválasztva!

Amikor a Hold az ölelésünk látná,
hideg sugarakkal testünk betakarná,
a sötét égbolton irigyen sápadna,
kelő Nap sugárra ő is mosolyogna.

2006. április 12.

Szerelmes

Szenvedem hiányod, ha távol vagy tőlem,
Ha velem vagy félek, hogy sok lesz belőlem.
Sok lesz az érzélem, sok lesz a félelem,
sok a gyengédség és lángoló érzélem.

2006. május 5.

Nem gyógyít az idő

Nem csókolhatom majd lágyan a szádat,
el kell fojtanom majd a néma vágyat!
El kell rejtennem majd a keserű könnyet,
Soha ne gondold azt, hogy nekem könnyebb!
Sajgó sóvárgással gondolok majd rád,
Nem gyógyít az idő, pedig azt mondják!

2006. május 26.

Vágyódás

Csak nyújtsd felém a kezedet,
egyetlen lépést tégy felém...
Csak érintsd meg a lelkemet
a szívem úgyis a tiéd!
Csak nézd mélyen a szememet,
vajon mit látsz a tükrén?
Csak egy vergődő szerelmet,
riadt vágyódást a mélyén.
Csak nyújtsd felém a kezedet,
egyetlen lépést tégy felém...

2006. május 26.

Meg ne bánjam

Hogy szeretni merlek, meg ne bánjam,
a hatalmas szenvedélyt, melyre vártam!
Oda adtam szívemet, lelkemet,
ölelésre vágyódó testemet.
Hogy jártunk az örömök mezején,
hogy úsztunk a boldogság tengerén,
elmerülök szerelmes pillantásban,
hogy megfogtam a kezed, meg ne bánjam!

2006. június 3.

Évfordulóra

Csaknem harminc éve,

hogy megfogtad a két kezemet,
hogy meghódítottad a szívemet,
hogy magadnak kérted a szerelmemet,
hogy boldoggá tettél engemet.

Csaknem harminc éve,

hogy szívedbe tettem a szívemet,
hogy megérintettem a lelkedet,
hogy elfogadtam szerelmedet,
hogy tiéd lettem kedvesednek.

Csaknem harminc éve,

hogy enyém lettél kedvesemnek,
hogy része vagy az életemnek,
hogy apja vagy a gyermekeknek,
hogy nevezhetlek szerelmemnek.

2006. június 10.

Kérlek...

Kérlek, hogy örömmel gondolj rám,
mert szívembe írtad a neved,
mert lelkembe fogadtam a lelked,
mert én lettem a kedvesed,
a hűséget esküdött szerelmed.
Mert neked adtam az életem,
és nekem nem maradt semmi sem.
Kérlek, hogy örömmel gondolj rám!

2006. június 14.

Gonosz a világ!

Gonosz a világ amelyben élünk!
Gonosz emberektől ugyan mit remélünk?
Ártó szándék, nincs belőle hiány,
az ártó ember szíve, lelke hitvány!

Barátság, szeretet dehogy tudja mi az,
szíveddel labdázik, életedre kihat!
Számon kéred tőle, mindent – mindent tagad!
Hű szeretőt akarsz, neked nem való az!

Üres a szó és minden ígéret,
amikor egyszer már becsaptak téged.
Hazug a szó és hazug az ígéret,
hogya már egyszer hazudtak néked!

Hiába próbálsz áztatni magadat,
az a kis kétely örökre ott marad!
Marja a szívedet, boldog sose leszel,
Akármit is ígér, akármit is teszel.

2006. július

El nem sírt könnyek!

Az el nem sírt könnyek megmérgeznek,
 az óceán mélyére sülyesztenek!
 Könnyen beleveszhetsz a bánatodba,
 ha mindent beledsz egy kapcsolatba.
 Pedig én neked mindent odaadtam!
 Más szerelmét soha nem kívántam!
 Csakis a te csókjaidra vágytam!
 A szívemet más előtt bezártam!
 Álnok kígyóként eljött a végzetünk:
 hazudtál, becsaptál, ez lesz a vesztünk!
 A keserű könnyek megfojtanak,
 a bánat mélyére taszítanak!
 A halált kívánom, nem a szerelmet,
 téged már örökre elveszítettelek!
 Esküdsz, hogy szeretsz, de mással látnak,
 mindig van alapja a pletykáknak!
 Másról álmodsz és veszel virágot,
 másnak adsz drága ajándékot!
 Nekem azért drága az arany,
 mert a karikagyűrűm is abból van!
 Nekem tett esküdet elfelejtetted!
 Férfi becsületedet elveszítetted!
 Hogy bíztam, hogy hittem, milyen boldog voltam!

Ha eszembe jutottál, mindig mosolyogtam!
 Ha most rád gondolok, szomorúság, bánat!
 A keserű könnyek bár megfojtának!

2006. július

Van még idő?

Van még egy kis időnk, ha te is úgy akarsz,
ha kitárod felém az ölelő karod!

Van még egy kis időnk a boldogságra,
de ne nézzünk hátra, gondoljunk a mára!
Gondoljunk a mára, csak a szerelmünkre,
a múltból csak a szépre, a szép életünkre!

Hogy mit ígér a holnap, rajtunk múlik,
nagyon szeretjük egymást, azt tudjuk úgyis.

Van még egy kis időnk a szerelemre?

Ölelő karodban kelthetjük életre!

Ne félj, nem halt meg, itt él a szívemben,
csak elrejtettem, hogy neked őrizzem meg!
Ha van még egy kis időnk, még megkaphatod,
csak nyújtsd ki a kezéd, ha te is akarsz...

2006. július

A vágy

Van úgy, hogy az ember csak magányra vágyik.
Minden gondolatra születik egy másik.
Lelke mély bánatát egyedül gyógyítja,
keserű könnyeit magának hullatja.

Volt édes szerelme, nem a magányt vágyta!
Forró csókjaival mindig hazavárta!
Volt boldogsága, telve szívének háza,
melynek kapuját más előtt bezárta!

Szerelem és gyűlölet: rokon érzelmek!
Segítsen az Isten, ne gyűlöljelek meg!
Inkább szeresselek halálom napjáig,
minthogy gyűlöljelek akár egy óráig!

Lelkem mély bánatát segíts gyógyítani,
szívem fájdalmát lassan felejtetni!
Boldog békesség, ez minden vágyam,
előtted nyitva áll mindenkor a házam!

2006. július 18.

Rád gondolok...

Kedves a szívemnek minden mosolyod,
öröm a lelkemnek minden sóhajod!
Ha szemednek tükrében magamat láthatom,
minden érzésemet, szívemet átadom.
Csak rád gondolok nappal és éjszaka
ölelő karomba várlak mindig vissza!

Hiányzol édes, ha távol vagyok tőled!
Ha velem vagy semmi nem elég belőled!
Édes szerelmed, dísze a szívemnek,
szomját oltogatja vágyódó testemnek!
Öröm a lelkemnek minden sóhajod,
kedves a szívemnek minden mosolyod!

Ó csak vesznék el szemed tükrében!
Bárcsak égnék el csókjaid tüzében!
Hamvadni szeretnék vágyaid hevében!
M megbújni örökre szerelmes szívedben!
Csókjaid tüzében már el is hamvadtam!
Szerelmes szívedben örökre megbújtam.

2006. július 19.

A huszadik születésnapodra

Először éreztem lelkedet lelkemben,
utána éreztem testedet testemben.
Boldog mosoly bujkált a szememben,
amikor tudtam már, jön az én gyermekem!
Csupa öröm volt minden órám, percem,
nagyon, nagyon vártam, végre megszülessen!

Először rám néztél, szívembe zártalak!
Micsoda boldogság, hogy végre láthatlak!
Anyai szívemnek tiszta gyönyörűség,
az édesapádnak gyengéd büszkeség.
Büszkeség a család minden tagjának,
hidd el kicsim, téged csak imádnak!

Először édes és kedves gyermekem,
utána hűséges barátnőm nekem.
Csodás jutalom, hogy anyád lehetek,
érdemes élnem ezekért veletek!
Húsz éves lettél, éltesen az Isten!
Kívánom, hogy neked ilyen lányod legyen!

Úgy szeresd majd őt, ahogyan én téged,
sok-sok boldogságban lehessen majd részed.
Szomorúság, bánat messzire kerüljön,
minden egyes álmod könnyen teljesüljön.
Húsz éves lettél, az Isten éltesen,
forró ölelésem hozzád elérjen!

2006. augusztus 7.

Késő szerelem

A domboldal színesbe öltözött,
a szívembe szerelem költözött.
Enyhült a nyár perzselő sugara,
Ünneppé vált az ősz minden napja!

A Világ szivárványszínben tündököl,
hogy ez a csodás érzés ránk köszön.
Átölel, és gyengéden simogat,
fülembe súg, és táncra hívogat.

A hulló falevél is boldogan nevet:
felkapja a szél, és még keringhet.
Az őszi napsugár is integet,
ha pajkos felhők mögül kinézhet.

2006. augusztus 30.

Nekünk...

Megadta az ég, hogy rád találjak,
hogy kézen fogjal és melléd álljak,
hogy veled élhessem az életem,
a boldogság adatott meg nekem!
Minden napunk minket ünnepel,
a boldogságunk sose tűnjön el!

2006. augusztus 31.

Esély

Adtam még egy esélyt, hogy őszintén szeress!
Egy utolsó esélyt, hogy mindent elkövess!
Hogy mindent elkövess a szerelmemért,
hogy kárpótolhass engem mindenért!
Összetört szívemet meggyógyíthasd!
De ne csak meggyógyítsd, meghódítsad!
Meghódítsad, hogy újra szeresselek,
az utadon téged újra kövesselek!
Újra kövesselek, újra rád találjak,
Ha távol vagy, akkor is terád várjak!

2006. szeptember 5.

Búcsú

Soha nem felejttem el a szerelmedet!
A gyönyörű, csillogó, szép szemedet,
a csókokat és öleléseket,
a veled töltött csodás perceket.

Még a gondolatot is imádom,
amíg élek, a percet kívánom.
Amikor először megöleltél,
amikor a kedveseddé tettél.

Miénk lett minden örömünk emléke.
Hidd el a boldogságnak nincs vége!
Hiszen itt maradt a mosolyod,
nem tűnik el soha az illatod.

Behunyom a szemem és újra látlak!
Csak az fáj, hogy már hiába várlak!
Ilyenkor könnycsepp hull a papírra.
Tudom, hogy hiába várlak vissza!

De gondoljunk egymásra örömmel,
nem is lehet egyszerű könnyel.
Mindent jelentettél akkor nekem,
tudom, neked én is kedvesem!

Soha ne felejtsd a szerelmemet,
a csókokat és öleléseket,
a szerelemtől csillogó szememet,
az együtt töltött csodás perceket.

2006. szeptember 23.

Kiáltás

Üvöltő szelekkel szeretnék szállni!
Tengerhullámokba kavicsot dobálni!
Hulló csillagokat veled megcsodálni!
Azt, hogy szeretlek az égre kiabálni!

Üvöltő szelekkel szembeszállnék!
Tengerhullámokba belevesznék!
Üstökösként az égre fénnel írnék!
Életemből minden percet neked adnék!

2006. szeptember 29.

Lejárt az idő?

Végtelen az idő, nekünk mégis lejár?
A pusztító eső egyszer mégis eláll!
A hatalmas tenger egyszer majd kiapad.
A szálnalmas ember egyedül marad.
Szár az falevélként lehull a földre.
Zörgő falevélként így megyünk tönkre.
Újra kihajt az ág, elvonul a felhő,
nekünk mégis lejár a végtelen idő...

2006. szeptember 29.

Ha értenéd

Bár le tudnám írni, amit érzek,
és megértenéd, amit én kérek!
Nem sok kell nekem a boldogsághoz,
őszinte hűség és szoríts magadhoz.

Bár megértenéd, amit én kérek,
mit jelent nekem az érintésed!
Nem kell a vagyon és nem kell a kincs,
úgysem ér semmit, ha boldogság nincs!

Ha le tudnám írni, amit érzek,
azt, hogy mennyire szeretlek téged!
Az életed rövid, hogy megértsed,
odaadnám az enyémet is néked!

2006. október 2.

Elveszett álmok

Hová lett a hitem és a boldogságom?
Miért foszlott szerte minden-minden álom?
Elveszett bizalom, elveszett szerelem,
soha se találom, hiába keresem!
Kesergek folyton és elkerül az álom,
ezen a világon helyem nem találom!

2006. október 9.

Természet

Csobogó patak partján üldögélve,
az élet nagy dolgain elmélkedve,
hatalmas nyugalom ül a lelkemre.

Játékos hullámok egymást kergetik,
a parti köveket meg-meg ölelik,
a kisebbeket tovább is görgetik.

Árnyas fák alatt soha nem pihennek,
útjuk kijelölt. Rabjai a medernek,
mindig futnak, és mégis nevetnek.

Fagyos lehelettel a tél közeleg,
pihen a csobogás, kicsit megdermed,
hideg csókjától álmodik, szendereg.

Megpihen a parti kövek ölében,
A tavaszi napsugárra majd felébred,
és vidáman csoboghat a medrében.

A rohanó patak kövein üldögélve,
a hűs szellő kényszerít ébredésre:
az utunk nekünk is ki van jelölve!

2006. október 16. Gyöngyössolymos

Amíg gondolsz rám...

Akik szerettek, nektek szól.

Amikor mennem kell, egyedül kell mennem.

Aki most szeret, senki nem jön velem.
Szeretetem emléke él majd benned tovább,
itt leszek veled és vigyázok majd terád.

Amíg rám gondolsz és szívedben élek,
addig a szeretetem itt lesz majd véled.
Csukd be a szemed, ha engem látni kívánsz,
hallgasd a szelet, ha most is hallani vágysz.

Ott lesz az arcom, mélyen a szívedben,
ott lesz minden szavam az emlékeidben.
Csak behunyod a szemed, és rád mosolygok,
csak hallgasd a csendet, és hozzád szólok.

Minden örömödben ott leszek neked,
minden bánatodban osztozom veled.
Csak a szíved mélyéről szólj majd hozzám,
azonnal itt leszek, amíg gondolsz rám.

2006. október 22.

Fohász

Óh, édes Istenem, erősíts meg!
Beteg lelkemet gyógyítsd meg!
Engedd, hogy újra rátaláljak,
A kedvesemnek megbocsássak!
Engedd, hogy boldoggá tudjon tenni,
Ne lásson engem már szenvedni!
Előtted esküdtünk hűséget egymásnak,
Hát kérlek, engedd, hogy megbocsássak!

2006. november

Kalandfilm

A szerelem álmodás, és amikor felébredsz,
mint egy kalandfilmet, újra és újra visszanézed.
Tisztán láthatod benne minden egyes hibádat,
de arra nincsen mód, hogy a filmet újrátstsszad.
Rosszul megírt forgatókönyv, rossz a szereposztás,
csodálatos a szerelem, amíg csak álmodás!

2006. november 5.

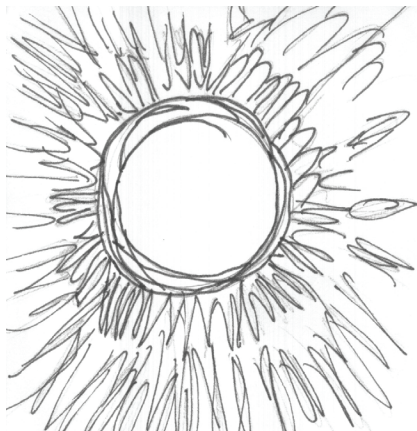
Anyám

Szíved alatt hordtál, karodban ringattál,
Sírtam, vigasztaltál, és mindig aggódtál,
Kedves mosolyoddal sokszor megnyugtattál.

Most is a szeretet vezeti kezemet,
Amikor e verset írom teneked,
Nagyon-nagyon szeretsz, és én is szeretlek!

Bánat ne találjon, csupa öröm várjon,
Szíved sose fájjon, szemed mosolyogjon,
Béke és nyugalom legyen a házadon.
Édesanyám!

2006. november 6.

A szerelem vége

Hogy mikor van vége egy szerelemnek?
 Ha a távollét nem tűnik végtelennek,
 amikor titkolod az érzelmedet,
 egyre csak kerülöd a kedvesedet.
 Amikor közlöd, hogy majd hívlak,
 és mindez azért, hogy ne zavarjanak.
 Hogy mi lesz ha vége a szerelemnek?
 Ha már nem örülhetsz a kedvesednek?
 és nem vágyod már az ölelését,
 ha nem jössz többé, hiába kérlel.
 Sűrű könnycseppek mossák majd az arcod,
 magadba kell majd zárni a bánatod.
 Úgy kell majd élned, mintha boldog volnál,
 nem úgy, mintha éjjel is, nappal is zokognál.
 Ha látod majd, boldogságotok idézi,
 mosolyogva fog mindig rád nézni.
 Fájni fog a szíved, hacsak hallasz róla,
 Sajogni fog benned minden eltűnt óra.
 Úgy kell majd élned, mintha rendben volna,
 Észrevétlenül, csendben haldokolva.

2006. november 10.

Válasz nélkül

Mond, miért élvezzi némelyik ember,
ha bánthat valakit, és az csak szenved?

Ha csak az az öröme, milyen a lelke?
Lesz e majd boldog a nyomorult élete?

Hogyan éli azt, hogy nem szereti senki,
távol tartja magát szép lassan mindenki?

Elfordul tőle, az aki szerette,
szomorú, magányos lesz majd az élete?

2006. november 12.

A szótlanság

Sokáig csendes és néma voltam,
egyetlen sor verset sem írtam.
Néma könnyeket hullattam,
mélyen magamba zárkóztam.

Nem jó szótlantul szenvedni,
nem jó boldogtalannak lenni!
Át kell a göröngyöket lépni,
újra meg kell tanulnom élni.

Most verseimmel kiabálok!
Minden szépet megtalálok,
újra a talpamon állok,
és a boldogságra várok.

Ha kedvesemtől megkapom,
valóság lesz, nem csak álmodom.
Az őszinteséget láthatom,
ölelő karomba zárhatom.

Újra nyitottam a világra,
nem leszek soha már bezárva!
Nem leszek szomorú és árva,
indulok egy boldogabb világba!

2006. november 12.

Kicsorbult élet

Ami eltörött, az csak megragad.
Nem forr össze, a heg megmarad.
Egyszer kicsorbult, nem lesz hibátlan,
bárhogy szeretnéd, minden hiába.
Ilyen az élet, jobb, ha megszokod,
Azt a csorbát feledni nem fogod.
Próbálj meg szeretni, próbálj meg bízni,
Ezt választottad, ne sajnáljon senki!

2006. november 19.

Üzenet

Eljött az este, most is rád gondolk.
Szerelmes szívvel, most is vágyakozok.
Hiányzik az arcod és a mosolyod,
ha rád gondolk, már boldog vagyok.

Eljött a reggel. Épp, hogy elmentél,
máris hiányzol, jobban mindennél.
Maradt a párna, amin pihentél,
magamhoz húzom, mintha te lennél...

2006. november 19.

A tóparton

A tópart elcsendesült,
a szél is megszeliđült,
a madár a fészkére ült,
a fény a vízre terült.

Terített asztal a lég,
vacsorázik a bőregér,
szól a békabrekegés,
mielőtt nyugovóra tér.

Lassan húzza be függönyét,
csendben oson a sötétség,
lámpáit felgyújtja az ég,
így kíván nyugodalmas éjt.

2006. november 20.

Emlék

Augusztusi éjjel
tóparti fák alatt,
ó édes kedvesem
Hányszor vártalak!

Hulló csillagokat
hányszor, hányszor láttuk!
A lenyugvó napkorongot
hányszor megcsodáltuk!

Kedves a gondolat,
szép ez az emlék!
Bárcsak most azonnal
visszamehetnék!

Az augusztus elmúlt,
már a szeptember is.
A Földgolyó fordult,
és az életünk is...

2006. november 29.

Táncolj velem!

Jó, hogy velem vagy,
De nem elég!
Hozzám simulhatsz,
De nem elég!
Fülembe súghatsz:
Gyere még!
Rózsákat hozhatsz,
De nem elég!
Szerelmet vallhatsz,
De nem elég!
Téged akarlak,
Gyere még!
Most átkarolhatsz,
De nem elég!
Pezsgőt is bonthatasz,
De nem elég!
Velem táncolhatsz!
Gyere még!

2006. november 30.

Szívügy

Figyelj a szíveddel,
halld meg a szavát!
Hogyha döntened kell,
halld meg válaszát!
Ne döntsön helyetted
rokon és jó barát!
Holnap már idegen
az ingyenes jó tanács!
De sokba kerülhet!
Fizetheted árát!
Figyeld a szívedet,
a sok boldog órát!
Tedd a mérlegre,
érezd a súlyát:
Maradni szépen,
vagy elmenni csúnyán!
Ne hallgass senkire,
tiéd a döntés!
Halld meg a szívedet,
tiéd az érzés.

2006. december 2.

Hangulat

Szemerkél az eső,
szomorkás az idő.
Az őszi napsugár
sem bújik elő.

Köd üli az erdőt,
avarral a lejtőt
Vastagon betakar
az álmosító ősz.

Jön a tél, közeleg,
holt faág nyekereg,
a szürkesség szétterül,
a hóesés elered.

Fut a szél, tekereg,
kis veréb didereg,
hízik a zúzmara,
a természet szendereg.

2006. december 5.

Az ünnep

Szikrázó napsütésben táncoló hópelyhek,
csendes utcákon sétáló emberek.
Sápadt jégvirágok híznak az ablakon,
illatos kalács gőzöl'g az asztalon.

Sietve jön az est, amire készülünk,
terített asztalhoz a család összeült...
örül a felnőtt és boldog a gyermek,
ezen az estén együtt ünnepelnek.

Ünnepi fény árad az ablakból,
zengve szól az ének a templomból.
A magasból angyalok hada szárnyal,
megszületett, akit régóta vártak.

Szeretet költözött az öreg Földre,
minden halandó nagy-nagy örömére,
ezen az estén együtt ünnepelnek.
Boldogságot minden embernek!

2006. december

Keserű méz

Ezt nem lehet leírni szavakkal,
csak érezni testtel és ajkakkal.
Csóкодat ízlelni pergetett méz,
testedet ölelni csak, nem elég.
Birtokolni vágyom minden percedet,
keserűség tudom, de nem lehet!

2006. december 25.

A barát

Aki minden örömét veled osztja meg,
ha bánata van neked kesereg.
Aki nem ad ostoba tanácsot,
aki nem vet lábad elé gáncsot.
Őszinte szeretet tölti el a szívét,
nem irigyel téged, hiszen nincs is miért.
Bárhol és bármikor segíteni siet,
veled szomorkodik és veled nevet.

2006. december 26.

Az igazi NŐ és FÉRFI

Az igazi nőnek minden boldogsága,
ha ő a férfi vágyainak álma.
Mindent odaad, azért, hogy szeressék,
testét, lelkét és az egész életét.

Az igazi nőnek a vagyon nem számít,
csak kedvesének boldogsága a halálíg.
Képes feláldozni jelent és múltat,
az ő hű szerelme soha el nem múlhat.

Ha egyszer mégis ott marad egyedül,
az érzés beégett a szívébe legbelül.
Az igazi férfit soha nem felejt,
a szerelem emléke halálíg kíséri.

Az igazi férfi elhalmoz csókokkal,
de nem ámítja a nőt hamis bókokkal!
Mellette áll örömben és bajban,
minden körülményben és hangulatban.

Az igazi férfi ösztönösen tudja,
mi a nő boldogságának titka.
Ha szívből és őszintén szereti kedvesét,
százszorosan visszakapja szerelmét.

2006. december 26.

A kígyó

A kobra a zsákmányát lassan közelíti,
körbe vizsgálgatja, és előbb megmérgezi.
Meggvárja, míg az teljesen elernyed,
kész a vacsora, ahhoz, hogy lenyelhesd.

Magányos a kígyó is, nincsen barátja,
amíg szaporodik, addig van csak párja!
Ha közeledsz hozzá barátsággal,
sunyin megtámad, és hátulról megmar!

2006. december 27.

Férfiaknak

Számtalan a példa, mit bizonyít az élet,
csak kihasználnak és becsapnak téged.
A nő, aki elcsábít, hazug és álnok,
a boldogságot vele, soha nem találod.
a lila köddel téged gyorsan eltérít,
a festett kép látványa téged is elszédít.
Te sem vagy különb most már a többenél,
kútba estél, és most ott ülsz a legmélyén.
Értelmes ember okul a más baján,
A buta meg nem tanul a sajátján.

2006. december 27.

Bölcsességek

Ne tagadd meg soha az életedből a szépet,
még akkor sem, ha az csúnyán ért véget.
Őrizd meg magadnak az emléket.
A jövődben az erősítsen meg téged.

2006. december 28.

Bizonytalan

Tudlak még szeretni? Nem tudom már!
Sok volt a bánat és csalódás!
Hazug szavak és hazug érzelmek,
ezek után, mond, mit érzek?
Tudok még boldog lenni? Nem tudom már!
Nyugalmam felborul, a kísértet visszajár!
Újabb ígéret és újabb szavak,
hidd el, ezek csak megbántanak!
Kell még a szerelmed? Nem tudom már!
Béke lesz végre, azt hittem már!
Újabb fájdalom hasít a szívembe,
amit ígértél, már megint nem tartod be!

2006. december 28.

Az utolsó pillanat

Az utolsó perc, az utolsó pillanat,
mikor az érzélem talán még megmarad.

Ha elmúlik, többé nincsen visszaút,
szomorú emlékek, ez mind neked jut.
Nincs többé szerelmed, nincs hitvesed,
nem marad semmid, ez lesz az életed.

2006. december 28.

Fiamnak

Bármit teszel és mindegy miért,
felelős vagy a tetteidért!

Csendes szemlélők lehetünk,
mi szülők helyetted nem élhetünk!
Sorsod a kezekben, ára van mindennek,
a legkisebb hibádat drágán megfizeted.

2006. december 28.

Apu

Könnyeket csal a szemembe,
most is, ha rá gondolok,
de az emlékektől
mégis csak mosolygok.
Felnőtt kapcsolatunk
nem volt felhőtlen,
nem volt nekem se könnyű,
amikor felnőttem.
Fülemben csengenek
szigorú szavai,
nekem akkor azt
nem volt jó hallani...
Elágazott közös utunk,
örökre lepihent.
Nekem maradt közös múltunk
és az érzés: szeretet.

2006. december 28.

Szívem vágya

Tiéd az ágyam Tiéd az álmom,
 és minden vágyam! legyek én bárhol.
 Tiéd a szívem Tiéd a jelen
 a testem és lelkem. mert itt vagy velem.
 Szerelmed éltet Talán a jövőnket
 nappal és éjjel. is remélhetem.
 Mert szeretsz
 engem.

Szívem vágya

Tiéd az ágyam
 és minden vágyam!
 Tiéd a szívem
 a testem és lelkem.
 Szerelmed éltet
 nappal és éjjel.
 Tiéd az álmom
 legyek én bárhol.
 Tiéd a jelen
 mert itt vagy velem.
 Talán a jövőnket
 is még remélhetem.

 Mert szeretsz
 engem.

Néhány igaz szó

Sokkal könnyebb neked
hamis úton járni,
mint az igaz szóval
bátran előállni.

Infarktus

Nem volt a fejemben gondolat,
olyan volt, mint egy rossz kábulat.
Sápadt mosolyát csak néztem,
a furcsa riadalmat a szemében.
Próbált megnyugtatni engem,
de nem is volt bennem a lelkem!
Elindult talán Őt keresni,
mert nagyon félt elveszíteni.

2007. január 5.

A pokol tornácán

Hogy kerültél oda, te szánalmas ember?
Mit tettél olyat, amit más soha nem mer?
Mi a bűnöd, talán valakit megöltél?
Vagy kihasználtad a jóhiszeműségét?

Mi lesz veled most elveszett, bűnös lélek?
Senki nem fog most már feloldozni téged!
Széles e világon mondd, minek is éltél?
Ha őszintén senkit, soha nem szeretted!

Hogy nem itt a helyed, még bizonyíthatod!
Térj vissza még, ha annyira akarod!
Ne legyen hibád, mert életed lesz a pokol!
Mit ember nem bocsát meg, az ördög megtorol!

2007. január 7.

Szarvaskaland

Nem tudom mi ez, csak nagyon szorít!
A félelem hangtalanul ordít!
Szaladj és rohanj, ne nézz hátra!
Te vagy e széles mezők királya!

Erős tested és csodás koronád,
Siess, rohanj, nehogy elrabolják!
Sűrű erdő mélye oltalmazzon,
kősziklák árnyéka eltakarjon!

Szíved zakatol, szinte sistereg!
Jönnek a társaid, mint a fürgeteg!
Ne félj szarvas, nem vagy már egyedül,
nézd a vadászod, csak úgy menekül!

2007. január 8.

Reményünk lehet csak!

Élj úgy, mintha csak a mai nap lenne,
a szemedben mosollyal és nevetve.
Talán könnyebb az élet szeretve,
ha jó kedvvel nézel mindenre.

Búcsú nélkül soha ne indulj útra,
ha megérkezel, ölelj meg újra,
és ne gondolj csak a mai napra,
reményünk lehet csak a holnapra!

Becsüld meg, hogy ránk süt a nap,
minden ölelést és forró csókokat,
hogy tavaszi eső mossa arcodat,
csodáld meg a tarka virágokat!

Becsüld meg az emberi szeretetet,
és nagyon köszönd meg Istenednek,
hogy a mai napot megadta neked,
ám a holnapit nem ígérte meg!

2007. január 10.

Téli menedék

Száraz falevél, mit felkap a szél,
miből eddig élt, oda visszatér.
Sápadó napfényt, már hiába kér,
hát nem tudja még, hogy semmit nem ér?

Erdő ösvényén, gyűrött falevél,
már régen nem él, mégis menedék.
Apró kis egér, nyugovóra tér,
a hidegtől fél, ágya falevél.

2007. február 26.

Jó éjt

Ezüst holdsugár simogasson,
álmodban Isten oltalmazzon!
Angyalok vigyázzák éjjeled,
Amikor nem lehetek veled!

2007. március 2.

Egy szál vörös rózsza

Addig szeretlek csak,
míg bele nem halok!
Ha te nem adhatsz már,
én akkor is adok!
Ha tovább kell menned,
majd veled indulok.
Ha te itt maradnál,
Én hozzád simulok.

Addig szeretlek csak,
míg van egy lélegzet.
És a szívem dobban,
addig én féltelek.
Ha este lefekszel,
én melléd fekhetek,
És a hajnalpírral
majd én is kelhetek.

Addig szeretlek csak,
és egyre csak jobban,
amíg felkel a Nap,
és lenyugszik újra.
Míg a világ forog,
és nem áll meg soha.
Míg a Földön terem
egy szál vörös rózsza.

2007. május 9.

A rosszcsont

(A vihar és a fűzfa)

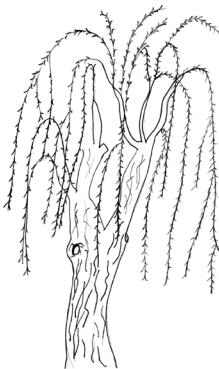
Beléd akad, megcibál,
veszekszik, és kiabál!
Rád mordul és eltalál
jégesővel megdobál,
kettétör, majd odébb áll.

Haragja lecsendesül,
lágyszellővé szelídül,
dudorászva elrepül,
lombok között elterül,
a fűzfa ölébe ül.

Rosszcsont fiad szélvihar,

Az lesz, amit ő akar!
Szomorúfűz te magad!
Kitárod a karodat,
Ölbe veszed kisfiad.

2007. június 17. Adács

Esti széljáték

Aranyhídon a tó vízén
végigszalad az esti szél.
Jókedvűen dudorászik,
kisfecskével játszadozik.

A nádfalon vígan zenél,
parti fákkal tereferél.
Hullámokat meg-megkerget,
ugratja a keszegeket.

Aztán, ahogy lemegy a Nap,
ő is csendben hazaballag.
Rákacsint még a vén Holdra,
térjünk most már nyugovóra.

2007. június 19.

Átkozott lettem?

Amikor azt hittem:
jobb már nem is lehet,
akkor lépett színre
egy „apró baleset”!
Eladtad a lelked
és a becsületed.

Mindenkit bántottál,
engem megtapostál,
nem hatott a bánat,
az, hogy hazavárlak.
Eldobtad gyermeked,
nem számított neked!
Átkoztam és bántam
azt, hogy rád találtam!

Gyönyörű éveink,
csodás gyerekeink,
szertefoszlott minden,
boldogság már nincsen!

Hiába vagy velem,
valami tönkrement!

Továtűnt a varázs,
elhamvadt a parázs,
kihűlt csendesen
a forró szerelem!

Talán nem is érzed,
te adtad a mérget!
Porba hullott minden,
élet és szerelem,
az én büszkeségem,
férfi becsületed!

Elátkozott lettem?
Kővé vált a szívem,
belehalt a lelkem,
többé nem élek már,
csak az üres testem.

2007. július 3. Isaszeg

Rémálom

Gonosz álmok kísértenek
éjről éjre engem!
El akarják veszejteni
úgy is beteg lelkem!

Megfürdetnek hideg vízben,
piszkos leszek tőle!
Megetetnek, megitatnak,
beteg leszek tőle!

Kihúzzák a fogamat
és ledobnak a mélybe,
félelmemben sikítok,
és felébredek végre!

2007. július 3.

Nyári vihar

Sötét felhők gyülekeznek,
feltámad a szél is!
Morog, dörög és villámlik,
leszakad az ég is!
Veri, tépi a bokrokat,
zavaros a víz is.
Félelemtől dideregve
ázik a kis bíbic.

Eső zuhog, a jég kopog,
úszik már a part is.
Villám csap le sisteregve,
felmordul az ég is!
Nagyot reccsen a vén fűzfa,
tartja magát mégis.
Ha még egy ilyen szélroham...
Ezt, tudja jól az ég is.

Szép lassan a világosság
egyre fentebb kúszik,
szürke felhők elvonulnak,
az eső csendesedik.
Viharos szél megszeli a tájat,
a táj fellélegzik.
Az előbújó kismadarak
dalolva köszöntik.

2007. július 15.

Múlt és jövő

A holnap várás reményt ad
egy új nap kezdetére,
a holnap pedig visszanéz
a tegnap emlékére.
Várnak még ránk szép napok
gyengéd örömökkal!
De itt vannak a tegnapok
kedves emlékekkel.

2007. július 15.

Júliusi hóhullám

Forró szél szárítja a mezőt,
 gyilkos nap perzseli az erdőt.
 Nincs egy folyó, egy árva patak,
 a forróságtól kiapadtak.
 Esőért eped a szikkadó föld,
 harmatcseppért a néma völgy.
 Tikkadt fecskepár némán siratja,
 fészkében halt meg a fiókája!
 Gólyapár szárnyával legyezi,
 fia tán a hőséget túléli!
 Alig lézeng ember és állat,
 az enyhülésért imádkoznak.

2007. július 23.

Légy türelmes...

Lassan már én is megöregszem,
 Lassan a múlté a szerelem,
 Csak légy türelmes velem.
 Gyengéden fogd még a kezem,
 Egyszer úgy is elengedem,
 Hát légy türelmes velem.

2007. augusztus 22.

Hamis világ

Üres erdőben nem szól madárdal,
sosem lesz élet szennyezett folyóban.
Pénzedért kaphatsz hamis barátot,
aki még tegnap hátba támadott.

Hamis világban, hamis életet,
amíg adni tudsz, addig jó neked!
Érdekből ölel a hamis szerető,
az, ami igaz, az csak a temető.

Vehetsz álarcot, festheted magad,
ha elfogy a pénzed, nem tudják ki vagy.
Másnak örömét most már megvennéd,
az összes kincsed sem lesz arra elég.

2007. augusztus 29.

Csak a szél kereng...

Megvénült a nyár,
megőszült a táj,
lomha köd szítál.

Szürke fény dereng,
csak a szél kereng.

Lézeng céltalan,
mint egy hontalan,
oly boldogtalan.

Bágyadt napkorong,
arcán sötét folt
a hűvös fényű Hold.

Csak a szél kereng,
szürke fény dereng.

Lassan beborul,
ónos eső hull,
a szél egyre fúj.

2007. szeptember 23.

Az utat járva...

Ahogy a nap fordul
és változik a fény,
úgy változik minden,
az életünk terén.

Ahogy a nagy folyó
vissza nem fordulhat,
úgy járhatjuk végig
mi is az utunkat.

Néhol kövezve van,
csetlünk-botlunk mégis.
Néhol göröngyökön
megyünk bátran végig.

Itt-ott kanyarodik,
tévúton is járunk,
és a keresztútnál
valakire várunk.

Mindig csak előre,
sose fordul vissza,
és nem mindig jelzi
az útjelző tábla.

Saját sorsunknak
kezünkben a kulcsa,
azt kell kitalálni,
melyik zárat nyitja.

2007. október 1.

Eltéve(lye)dtem

Utam során egyszer
egy erdőbe értem.
Madárdalra vágytam,
míg a fák közt jártam.
Édes szedret szedtem,
az'tán eltévedtem!

Nem tudom, hol jártam,
azt sem, hogy mit vártam;
nem szólt már madárdal,
néma a domboldal.
Távoli harang kong,
az erdőben csend honolt.

Az éj leple rám borult,
a szívem elszorult.
Félelem marcangolt,
a sötét átkarolt,
ölében megbújtam,
kicsit elaludtam.

Lassan hajnalodott,
a Nap felpiroslott.
Szikrázó harmatcsepp
mindig emlékeztet:
Utam során egyszer,
nagyon eltévedtem.

2007. november 20.

A félelem éjszakája

Elbújt a telihold,
a viharfelhők mögé.
Az egész égboltot
uralja a sötét.
Nincs egy fénylő csillag,
mind lecsukta szemét.

Várakozik a csend.

Tüzes villámokkal
máris elszabadult
földön túli pokol!
Ordít és közeleg,
mindent letarol,
akár egy hadsereg!

És nő a félelem!

A gyötrelem alatt
tántorog a házfal,
a híd is beszakadt.
Felduzzadt és árad,
kilépett medréből
a békés kispatak.

A hajnal ébredéz.

Kerítésen kívül

Kiskakas félelme

Éjfél után néhány perccel,
mély álmomból felijedtem.
Aznap tovább nem aludtam,
vackomon csak forgolódtam.

Szeretteim számba vettem,
csend volt, úgy tűnt, minden rendben.
Hajnal hasadt, fel is keltem,
nem múlt el a rossz érzésem.

Tudjuk, a vég lesből támad,
példát mondhatnék vagy százat.
Felültem a kerítésre,
onnan nézegettem körbe.

Szeretteim ott sétáltak,
elindultak, meg-megálltak.
Kotkodáltak, csipegettek,
kiscsibéket vezetgettek.

Több se kellett a rókának,
tudjuk, a vég lesből támad!
Kerítésen kívül voltak,
csak úgy repültek a tollak!

A kiskakas harcra készült,
a róka hátára repült.
Úgy ütötte és úgy vágta,
a ravaszdi máig bánja!

Ezt már csak egy tyúk mesélte,
megsérült, de ő túlélte.

2008. február 6. Budapest

Csak sétálj szerelmem

Te csak sétálj álmaid mezején,
nem zavar semmi, se más se én.
Csak pihenj és hallgasd a csendet,
míg alszol, én itt leszek veled.

Arcod most szép lassan kisimul,
talán még ott vagyok valahol...
Álmodban még a szép is szebb lesz,
csak pihenj és hallgasd a csendet.

2008. február 10.

Többé már nem

Lassan őszbe fordult szívem nyara,
télre vált és nem lesz már tavasza.

Többé már nem süt ránk a napsugár,
az őszi szél hiába söpröget már.

Nincsen érzelem e fagyott világban,
mindent ami szép volt, jégpáncél takar!

2008. február 17. Isaszeg

Hetven nyár

Édesanyám hetvenedik születésnapjára

Nincsenek betűk és nincsenek szavak,
nincsenek színek a nyári ég alatt.
Kevés a nyelvünk minden szóvirága,
a szivárványnak is a színskálája.

Hetven új tavasz és hetven forró nyár,
hetven ősz és tél, ezt mind megélted már!
Hetven szál róza és hetven gyertyaláng,
az Isten éltesse az Édesanyánk!

Ápoltál minket, ha betegek voltunk,
féltettél mindig, ha elvált az utunk.
Örültél velünk a boldogságnak,
megkönyezted te is a bánatunkat.

Sok boldog évünk legyen még veled,
tisztá szeretetünk kísérje életed.
Fogd meg a kezünk és mosolyogj ránk,
éltesse az Isten, édes jó anyánk!

2008. február 26. Isaszeg

Álom nélkül

Ébren talált a hajnal
és meggyúrte arcomat.
Bevégzi majd a nappal
a gyötrelmes álmomat.

Könnyét csorgatja a Hold,
szörnyű kínomat látva.
Álomtalan éjjel volt
a sötétségbe mártva.

2008. március 9.

Haragom

Mint az orkán, lecsapott haragom!
Szélvészként süvített a hangom!
Ökölcsapás volt minden szavam!
Bántani többé, nem hagyom magam!
Mint a nőstény oroszlán, úgy védem
családom és gyermekem, az én vérem!
Vétkeztél ellenünk, nincs bocsánat!
Marcangolja szíved a bűnbánat.

2008. március 10.

A kiverť kutya

Kóborol az utcán,
Csapzottan és sántán,
Fázik és éhezik,
Ereje is fogytán.

Az ijesztő fények
Mint idegen lények,
Megrémítik szegényt,
mint a szárnyas rémek!

A farkát behúzá,
A fülét lecsapvá,
Ballag az út szélén,
árván és kidobvá!

Fél az árnyéktól is,
Haza vágyakozik,
Ballag az út szélén,
És csak reménykedik.

2008. március 24.

Az évek súlya

Legszebb éveink perceknek tűnnek,
a boldogság órái meg nem szűnnek.
Ha majd a percek évekké nyúlnak,
és a szenvedélyek megfakulnak,
megtörnek rajta a tompa fények
és egyre nehezednek az évek.
Az idő ólomcsizmában jár,
és nem vár rád más
csak a magány.

2008. április 16.

Emlékeztető

Bárhová is vethet a sors,
az is lehet, elhanyagolsz.
Én akkor is szeretlek majd,
ha az élet másfelé hajt.

Ha az ösvény, amelyen jársz,
elfordul és másokra vársz,
akkor is majd gondolok rád,
itt leszek, ha kell egy barát.

2008. április 30.

A tűz

Hamu alatt parázs lapul,
elhamvadt már, nem ő az úr!
Bágyadt fénye még felizzik,
tűz lesz ő még, abban bízik.

Lágy szellőtől újra éled,
alvó parázs most felébred.
Szár az ágat ropogtatja,
pattogósan mind befalja.

Nyári zápor elaltatja,
fa hamuja betakarja,
nem izzik, tán alszik mélyen,
elhamvadt már, fel sem ébred.

2008. május 20.

Elhagyottan

Hittem a szerelemben,
de csak rőzseláng volt!
A gyógyító időben,
de az is elkopott!
A süvítő szélben,
lassan lenyugodott.
A reggeli napfényben
a völgyben ragyogott,
de nincs már büszkeségem
még az is elhagyott.

2008. június 10.

Voltam és leszek

Szunnyadó parázs voltam,
mit egy átok felélesztett.
Tűzviharként tomboltam,
de a lelkem csendesebb lett.

Néma völgyben csend voltam,
egy kiáltás felébresztett.
Majdnem mindent feladtam,
de a szívem nem engedett.

Kiszáradt patak voltam,
melyben élet nem csörgedez.
Nyári zápor a porban,
a patakmeder éledez.

Kandallóban tűz leszek!
Szelíd, fényesen pirosuló,
Testet, lelket melenget,
nyugalmat és álmot hozó.

Hangos madárdal leszek!
Rigófütty és pacsirtaszó!
Néma kiáltás helyett
boldogan dúdolgató.

Áradó patak leszek,
vidám, élettől duzzadó!
És záporosó leszek,
égi szivárványt rajzoló!

2008. június 12. Budapest

Baráti vigasz

Csak sírj, hullasd a könnyed,
lelked majd így lesz könnyebb.
Gyógyulnak majd a sebek
csak törölgesd a szemed.
Hajtsd a vállamra fejed,
ez a vigaszom neked.
Csak sírj, hullasd a könnyed,
a szíved is így lesz könnyebb.

2008. július 1. Isaszeg

Szeress

Becézz a szerelem szavával,
ölelj vágyaid nyíltságával,
Csókodban legyen a vallomás:
én kellek csak neked, senki más.

2008. július 22. Adács

Nélküled, veled

Nélküled
csendesebb lett az élet,
a szélhárfák nem zenélnek
és a gondolatok henyélnek.

Szívem magányról suttog,
már senkivel nem társalog,
nélküled céltalan andalog.

Veled
vidámabb lett az élet
és a szélhárfák zenélnek,
a gondolat is újra éled.

Szívem boldogan dobog,
benne szerelem mosolyog,
tűzfényű gyémántként ragyog.

2008. július 22. Adács

A gyűlölet anyyala

Földön jár a gonosz,
 a gyűlölet anyyala!
 Gyarló halandókkal
 terítve asztala!
 Trendi a bujaság
 csupa bűn és átok.
 Borostás férfiak,
 angyal arcú lányok,
 pia és heroin
 ők mind jó barátok.
 Mámoros éjszakán
 nem vigyáztak rátok!
 Démonokkal táncol
 a hazug és léha,
 rabolja lelküket
 a gyűlölet anyyala!

2008. augusztus 15. Budapest

A hírek szerint a hétvégén kilenc fiatal halt meg heroin túladagolásban. Az „anyag” túl nagy tisztaságú volt ahhoz, hogy intravénásan használják. Az áldozatok ezért lelték halálukat.

Bánatűző

Menj bánat, itt nincs otthonod,
se testvéred, se rokonod!
Szedd a lábad, de szaporán,
ne időzz a ház oldalán!
Jöjj öröm és hozz magaddal
vidámságot, nagy csokorral!
Kísérd el a boldogságot,
nálunk legyen a szállásod!
Ne lakjon itt szomorúság,
mélabúra van orvosság:
ölelkezzen a szeretet
ne hagyjon el soha minket!

2008. szeptember 12. Budapest

Nyársirató

Búsan bandukol az őszi szél,
halmokat épít a hullt levél.
Lomha felhő lába földig ér,
szürke az ég, elfáradt a fény.

Siratja már az ősz a nyarat,
az eltűnő napsugarakat,
a lehullott rózsaszirmokat,
a rozsdálló domboldalakat.

Útra kelt már a fecske sereg,
bizony hűvösek a reggelek.
Már tornyosulnak a fellegek,
és az ónos eső elered.

2008. szeptember 13. Adács

Kívánságok

Kívánok
felhőtlen égboltot
ahol napsütés kell.
Záporosőt ahol
felfrissülés kell.
Életerőt annak
kit gyengeség gyötör,
egy kis vidámságot
ha rosszkedv gyötör.
Gyermeki kacagást
a bús napok ellen,
baráti ölelést
magányosság ellen.
Csillogó színeket
szürkeséggel szemben,
okos gondolatot
oktalannal szemben.
Párt a páratlannak,
a párnak gyermeket,
hontalannak hazát,
hazának gyermeket
kívánok!

2008. szeptember 15.

A vers

Tudod a versnek szíve van,
ritmusról ritmusra dobban.
Gyönyörű tánc a vers nekem,
amit eltáncol a lelkem.

Madárdal, vagy hegedűszó,
szivárványos, gyönyörű, jó!
Fájó szívnek gyógyítója,
édenkertben vörös rózsza.

Vigasztaló, feloldozó,
testet, lelket feláldozó.
Felemelhet, földre sújthat,
ébren tart és álmodoztat.

Örömteli boldog óra,
mikor születik egy újra.
Mert a versnek szíve van,
ritmusról, ritmusra dobban.

2008. szeptember 19. Adács

Kovács Danielának

Édesapja emlékére

Szelídítsd meg a bánatod,
azt szeretné ő is, jól tudod.
Igen, a sírástól könnyebb,
de majd elapadnak a könnyek.

A bánat egy kártevő féreg,
addig rág, míg meghal a lélek,
hát szelídítsd meg a bánatod,
de azután engedd szabadon.

Képzeld el a mosolygós arcát,
a gyönyörű, bariton hangját,
ő máris megfogja a kezéd
és megöleli a lelked.

Képzeld őt úgy, ahogyan láttad,
emlékezz rá, ahogyan vártad,
érezd az örömet újra,
megpendül majd a szíved húrja.

Képzeld, milyen büszke és boldog,
mert érte szól Néma sikolyod,
mert övé a tűzliliomod,
mert neki írtad minden verssorod.

2008. szeptember 28.

Megy a nyár, jön az ősz

Hiába integet már
a mosolygó gesztenye
barnuló tenyere.
Hiába bontja szirmát
a színes őszirózsa
még a nyárutóra.

A meleg nyár elköszön,
halványabb a napsugár
reggelente köd szítál.
Járdán koppan a dió,
lehullik rozsdája
szól a szél nótája.

Kalapokat emelget,
kabátokat ráncigál
sártócsákat csinál.
Hajnalban dér csillog,
galagonya kivirul,
csipkebogyó kipirul.

Fák ruhája földre hull,
elkékülve didereg
áfonya az ághegyen.
Színes leveleken
harmatcseppet fényesít,
zúzmarával ékesít.

2008. október 8. Isaszeg

Szólj

Ha már nem szeretsz,
nem kell megalázní,
hidd el, nem fogok
az utadba állni.

Ha már nem akarsz
asztalt és ágyat,
elhamvadt a tűz
és kihűlt a vágyad.

Ha már nem kellek,
bonthatunk sátrat,
nincs több éjszaka
és nappal se várlak.

Ha már nem szeretsz,
engedj utamra,
de mondd ki, ha mégis,
és repülök karodba!

2008. október 22. Isaszeg

Mit (t)akarunk?

Társra vágyik, aki társtalan,
magányra az, akinek társa van.
Az esős időben napsütésre,
és a forró nyárban enyhülésre.

Télen a tavasz jöttét várjuk,
nyáron, képzeletben az őszt látjuk.
Ha csend van, hiányoznak a hangok,
ha nem nyílik virág, az illatok.

Szélben a szélcsendet imádjuk,
szélcsendben a szelet kívánjuk.
Aki úszik, a partot kutatja,
a parton lévő a vízbe ugrana.

Fákat ültet, aki erdőt akar,
de egy fa, egész erdőket takar.
Minden vándor az utat keresi,
ha megtalálja, újra elveszti.

Magasra szállna, mint a madár,
de a fészkeére mégis visszaszáll.

2008. október 22. Isaszeg

Téli varázs

Álomcsókot hoz a szél
így november elején.
Lassan szenderegjetek
megfáradt a természet.
Ködből szövök majd fátylat,
és fehér báli ruhákat
csillogó zúzmarából,
koszorúkat jégvirágból.
Ragyogó ékszereket
jégkristályból lehet,
a tó tükrén nyitnánk meg
a tündöklő báltermet.

2008. október 26. Adács

Édes

Édes a lelkemnek lelked suttogása,
Dobbanó szívednek csendes vallomása,
Esendő testünknek fellobbanó vágya,
Szerelmed tüzének minden villanása.

2008. október 30. Isaszeg

Levél Öcsémhez

Mondd Öcsém, milyen odaát?
Gyötör e téged a magány?
Fáj e még a rövid élet,
vagy látsz ott virágos rétet?

Mondd, hogy van Édesapánk?
Hiányzik néki Anyánk?
Kedves Öcsém, vigyázz ott rá,
úgy hiányzik, oly régen fáj!

Mi meg itt a jó Anyánkra,
bárcsak több időnk lett volna!
Várjatok ott minket kérlek,
mert bizony én nagyon félek!

Virágtenger és gyertyaláng,
szeretünk és gondolunk rád.
Sírhalmodra cseppen könnyem,
nem felejtelek el sosem!

2008. november 1.
Mindenszentek napjára

Micsoda fogás!

El sem hinném másnak ezt a történetet, ha nem velem esett volna meg, és más se hinné nekem el, ha nem lett volna velem a párom.

Mint sok-sok nyár este, most is az adácsi horgásztó vizén ringatóztunk csónakunkkal. A horgászbotok süllőre bedobva, elevenen ficáncoló csalihalakkal. Mindig kettő horoggal, tehát kettő csalival felszerelve vártuk a nagy kapást. Csodálattal néztük a naplementét, és figyeltük az elcsendesedő élővilágát a nádasnak. Fürdőruhámra már fel kellett venni egy melegebb ruhát, annál is inkább, mert a szúnyogok erős támadásba lendültek. Hiába, nekik is élni kell, mondogatta a párom. Élcélódtünk egymással, már csak azért is, mert egy árva mozdítás sem volt már órák óta. Már éhesek is voltunk, a vizünk is elfogyott, és nagyokat ásítottam. Ilyen unalmas horgászatra időtlen idők óta nem is emlékszem.

Ahogy lenyugodott a Nap, a szürkület elterült a tó vizén, a fecskék is már elcsendesedtek, csak a békák énekeltek még kánont a parton. Lassan szedelőzködni kezdtünk, ideje már kievezni. Még az utolsó horgászboto nem tekertem ki, ugye a remény utoljára hal meg...

Hatalmas rántás a boton, úgy kaptam utána, kicsit még „nyelettem”, amikor újra meghúzta, berántottam a halszálkát. – Megvan! Nem tudom mi ez, de nagyon nagy! – Párom látja, hogy küzdök, el akarja venni tőlem a horgászboto, majd ő segít. Hát persze egy igazi horgász hogyan is adná ki a kezéből, amit már egyszer megfogott! Vagy félórás küzdelem után már lehetett látni a csónak mellett a süllőt. – Hát ez meg mi a szösz? – Volt vagy két és fél kilós a hal. – Miért

jött ez ki olyan nehezen? Azt hittem van vagy 6-8 kiló. – Párom lehajol, ki akarja venni a zsákmányt, és elhűl a meglepetéstől. Feljött még egy süllő. Mindkét horgon, csaknem teljesen egyforma két ragadozó volt. Azt sem tudta, hogyan vegye ki merítőháló nélkül őket. Persze a tapasztalat segített, közös erővel sikerült mindkettőt szájbilincsre kötni.

Hát ezért tűnt nagynak, mert ketten kétfelé akartak menni! A párom elismeréssel és büszkeséggel élcelődött velem.

Az élménytől dagadó mellénnyel újságoltuk a barátainknak az esetet. Azóta is csak úgy emlegeti a párom, hogy túlszárnyalni úgysem tudja egy horgász sem az én kis feleségemet.

2007. augusztus 26. Budapest

Ember, embernek farkasa

Megdöböntő esetet láttam, nem akartam hinni a szememnek. Még most is felzaklat, ha rágondolok.

Autóval Budapesten, pontosabban a Népszínház utcában araszolgattunk szépen, lassan, türelmesen a csúcsban. Már megszoktuk a tempót, nem is olyan régen itt dolgoztunk a közelben, a József körúton.

A villamos mögött megálltunk, mert ezen a szakaszon keskeny az utca, nem lehet előzni. Nézelődtünk, milyen szépen felújították az utcát, új burkolattal, új villamosmegállóval látták el. Egészen szép lett, nem olyan lepusztult már, mint néhány éve volt.

A padon egy munkaruhás, fiatal srác ült, kicsit eldőlve bóbiskolt. Látszott rajta, hogy az építőiparban tevékenykedik segédmunkásként. A mai világban biztosan azt is csak alkalmi munkaként. Valószínűleg részeg lehetett, vagy annyira fáradt, hogy nem vette észre, hogy kiveszik a tárcáját a farzsebéből. Egy barna bőrű, testes, fiatal férfi (nem tudom, hogy a cigány kifejezés nem sérti e az önérzetét), fagyizás közben, csak úgy lezseren, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, kivette a zsebéből a félig kilógó tárcát, kinyitotta, alaposan szemügyre vette a tartalmát, megállapította, hogy pénz nincs benne, és megvető grimasszal ledobta a padra az alvó srác mellé.

Döböntően néztünk egymásra. – Láttad ezt? Hihetetlen! Micsoda emberek vannak? Hogyan merészel ilyen tenni bárki a másik emberrel? – Tehetetlen dühömben csak mondtam a páromnak a véleményemet, és szégyenkeztem miatta, hogy nem tehattunk semmit. Közben elindult a villamos, amire a fiú is felszállt, mintha mi sem történt volna.

Sokáig azon gondolkodtam, hogy mi lett volna, ha a padon ülő srácnak a fizetése benne lett volna a tárcájában, és elveszi tőle ez a fiú. Biztosan egyik napról a másikra él. A másik ezt nagyon jól tudja, mégis beletaszította volna egy még rosszabb helyzetbe, ha lett volna mit elvenni tőle.

Hát ezért jutott eszembe ez a cím, hogy „Ember, embernek farkasa”.

2007. szeptember 6.

Mire jó a seprűnyél?

Sok éve jártam már az öreg kisautóval. Általában nem volt semmi baja, de akkor reggel (rohantam volna a munkahelyemre), nem akart sehogy sem beindulni. Többszöri próbálkozás után már félő volt, hogy lemerül az akkumulátor. Felnyitottam a motorháztetőt. A kis Polskinál ez hátul van. Azért is süketül meg az utas, aki hátra ül. Felszóllok a férjemnek mobilon, hogy jöjjön le, nézze meg, hogy mi a baj. Miután megszemlélte a makacs kisautót, azt mondta, hogy azonnal megoldja, és felszaladt a lakásba.

Állok a kocsi mellett, a gépháztető felnyitva, megáll mellettem egy autó és kiszól a vezetője:

– Segíthetek hölgyem? –

– Köszönöm, nagyon kedves, de a férjem már hozza a seprűt. –

– Miért? Azzal fog tovább menni? –

Persze a vicces pasas azonnal bocsánatot kért nevetve:

– Ne haragudjon, de ezt nem lehetett kihagyni, annyira kézenfekvő volt. –

Kora reggel jól nevettünk, a férjem is hozta seprűt és beindította a nyéllel a rakoncátlan kisautót. Késve ugyan, de én is beértem a munkahelyemre.

2007. október 28.

A paprikás krumpli

Fiatalasszonyként éppen, hogy az apósom házához kerültem. Más emberek voltak, mint a szüleim, más szokásokkal és más ízléssel.

Egy alkalommal valamiért otthon voltam egyedül, és eldöntöttem, hogy mire hazajön a család, jó háziasszony módjára vacsorával várom őket. Apósom nagyon szerette a paprikás krumplit. Úgy gondoltam, hogy egyszerű elkészíteni, hát megfőzöm.

Elmentem a boltba, megvásárolni a hozzávalókat: burgonya, kolbász, hagyma került a kosaramba. Nagyon ki volt számolva a pénzem, nem is maradt belőle egy zsemlére való sem. Sebaj, akkor is örömet szerzek nekik.

Hazaérve, kipakoltam a konyhaasztalra, és bementem a szobánkba átöltözni. Hát mire végeztem az öltözködéssel, nem volt a kolbász az asztalon!

Volt egy kandúr macskája az anyósomnak, és a konyhaajtó előtt jó ízűen lakmározott belőle. Hát nem ellopta a bestia az asztalról! Majdnem sírva fakadtam! Dühömben olyat rúgtam a kandúrba, hogy lerepült a szerencsétlen a méter magas teraszról. Úgy elszaladt, hogy soha többé nem láttuk.

A paprikás krumplit megfőztem, úgy ahogy anyukámtól láttam: pirított hagymára raktam a krumplit, fűszereztem és felöntöttem egy kevés vízzel. Jól nézett ki, az íze is jó volt, de a kolbász nagyon hiányzott belőle.

Apósom, anyósom és a férjem hazaértek. Szépen megterítettem az asztalt, vágtam kenyeret, tettem savanyúságot.

– De jó illat van! Csak nem paprikás krumplit főztél? Hát te főzni is tudsz? –

Dagadt a mellem a büszkeségtől, hogy sikerült örömet szerezni. Körülültük az asztalt, levette a fedőt az edényről az apósom, és éktelen haragra gerjedt.

– Ez mi!? Ez neked paprikás krumpli? Ebbe nincsen hús! Hát a te jó édes anyád nem tanított meg főzni?! –

Később derült ki, hogy apósomnak nem étel a hús nélküli étel. Ők pörköltöt főznek, és abba teszik bele a krumplit. Náluk ilyen a paprikás krumpli. Na de az én szüleim szegény emberek módjára, csak kolbásszal főzték, vagy azzal sem, csak úgy mezítlábasan. Hát, nehéz a kezdő háziasszonyok élete!

De a kandúr azóta sem került elő. Ő nem bocsátotta meg nekem a vétkeket. Biztosan világgá ment. Igaz, akkor este legszívesebben én is azt tettem volna.

Azután még sokszor élcelődött velem az apósom a mezítlábas paprikás krumpli miatt, de akkor már együtt nevetünk a dologon. Sikerült eltalálnom az ízlését, nagyon jókat főztünk és ettünk együtt.

2007. december 11.

Közel volt az Órangyal

Azt hiszem, azt a bizonyos „hangtalan kiáltás”-t én is átéltem már.

Oly sok éven át, de voltak évtizedek is azok a gyönyörű nyarak. Kislányként a szüleimmel és a testvéreimmel együtt a Balatonnál nyaraltunk. Fiatal lányként a későbbi férjemmel is ott ismerkedtem meg. Miután összeházasodtunk, minden évben ugyanoda jártunk vissza, már a saját gyerekeinkkel. A csodás élmények mellett azért egy nagyon emlékezetes rossz is volt. Az akkor megélt félelmet életemben nem fogom elfelejteni.

Kicsi lányom két és fél éves volt, már majdnem három. Eleven kis teremtés volt, de nagyon édes. Nem volt könnyű nevelgetni. Sokszor próbára tette a türelmemet. Mindig a vízben akart lenni, de félt is még tőle, ezért a gumimatracot lovagolta. Nagyon féltettem, hogy beleesik a vízbe, ezért szigorúan rászóltam, hogy hasaljon rá, és ne üljön. Persze, hogy nem fogadott szót, ezért átfogtam a derekát oldalról. Két lába belógott a Balatonba jobb és bal oldalon. Nem volt mély a víz, de nagyon piszkos, zavaros, húsz centire sem lehetett lelátni. A kicsi addig izgett-mozgott, amíg fejfel előre belebukott. Aggodalmam beigazolódott. A jobboldalon álltam és ő balra borult be. Hiába fogtam, vizes volt a kis teste és kicsúszott a kezemből. Azonnal eltűnt, nem lehetett látni, hogy hol van! Lebuktam a víz alá, de semmit sem láttam, csak meresztgettem a szemem. Próbáltam a kezemmel kitapogatni a helyzetét, de nem értem el.

– Ne tedd velem kicsim! – szólítottam az agyammal kétségbe esve. Nem lehet leírni azt az érzést! A torkom elszorult, a szívem vadul kalapált, majd kiszakadt a dobhártyám

a lüktetéstől. A végső kétségbeesés a hatalmába kerített már, amikor megérintettem egy kis kapálózó kezét! Azonnal megmarkoltam és kihúztam a vízből. Legalább három méterre voltunk onnan, ahol beesett a matracról. Csoda, hogy megtaláltam. Úgy éreztem, hogy meglegyintett a halál szele, de vigyázott ránk valaki. Teljes volt a megkönnyebbülés. Prüszkölve köpködte a lenyelt vizet és nagyokat pislogott az ijedtségtől. Kis karjait a nyakam köré fonta és nagy levegőket véve kérdezte: – Megijedtél anya? – Látszott a kis szemében a rémület, de a bűnbánat is. Tudta jól, hogy ha nem fogad szót, akkor nincs az a felnőtt, aki megóvjon egy ilyen kisgyereket.

De hála az őrangyalunknak, ott volt a közelben, és megóvta az életünket. Igen, mert egy anya, ha elveszíti a gyermekét, akkor az ő lelke is meghal. Az enyém bizonyosan.

2008. január 21. Isaszeg

Kettétört élet

Gyerekkori barátnőm Gabi, már régen elköltözött a szomszédunkból, férjhez ment és gyerekei születtek. A családjával élt együtt valahol. Szülei elváltak közvetlenül a tizennyolcadik születésnapja után. Miután a férje magával vitte Gabit, vagy tizenöt évig egyedül lakott a házban egyre öregedő édesanyja. Kénytelenek voltak Irénke nénit magukhoz venni, mert egyre többet betegeskedett, és nagyon aggódtak miatta, hogy egyedül van. Csak az anyukámra számíthatott, ha szüksége volt valamire. Egyébként minden héten látogatták, de ez is kevésnek bizonyult. Eltelt néhány év, és eladták a házat is. Először egy fiatal, egyedülálló lány lakott benne, de nem tudott megszokni, ezért ő is tovább adta.

Egy nagyon fiatal pár vásárolta meg a kis házat, és azonnal be is költöztek. Édesanyám el volt ragadtatva tőlük. Átmentek hozzá egy doboz csokoládéval bemutatkozni, és egy kicsit ismerkedni. Nagyon kedvesek és elragadóak voltak. Elmesélték, hogy két éve házasodtak össze, hogy még csak huszonöt évesek, dolgoznak mindketten, a szüleik sokat segítenek nekik. El is kezdték a felújítást, fürdőszoba, festés, ablakcsere. Ez egy régi, talán száz éves parasztház, de mindig karbantartották a barátnőm szülei. Persze ennek ellenére ráért egy átalakítás. A kertet is rendezték, bár azt Gabi barátnőm és a családja gyönyörűen parkosította és gondozta, annak ellenére, hogy csak nyaralónak használták már az utóbbi években.

Elmúlt a tél, és Andrea (az új lakó) tele volt tervekkel, amiből már sok mindent megvalósítottak, de maradt még bőven. Igaz, hogy a ház alakult, de minden pénzük ráment.

Nem voltak bútoraik, csak a legszükségesebbek. A ruháik dobozokban, a használati tárgyaik úgy szintén. Nem okozott nekik gondot, mert annál sokkal boldogabbak voltak. Végre egyedül a saját kis fészükben. Bútorok, szekrények... majd kialakul. Egyelőre úgy sem tudnák hova tenni, csak útban lenne.

Boldogságuk leírhatatlan volt. Szerelmük a legmagasabb fokon lángolt. Andrea gyönyörű, combig érő hajával, ma-nőken alkatával megörjítette a férjét. De ez az örület köl-csönös volt. Gyerekeket akartak azonnal, ahogy elkészül a ház. Úgy tervezték, hogy ősz táján abba hagyják a védeke-zést, és rábízák magukat a természetre. Következő nyáron már gyereksírást akart hallani a férje. Mindent elkövettek, dolgoztak amennyit csak bírtak, a férfi minden munkát el-vállalt, hogy mielőbb véghez vihessék a terveiket, de egy-másra mindig jutott idő.

A tavasz beköszöntött, de megváltozott minden. Nekik nem virágzott a természet, hanem gyászruhát öltött. A sor-suk egy pillanat alatt megpecsételődött.

Először Andrea szenvedett balesetet. Munkába menet egyik reggel, egy szabálytalanul előző autó miatt az árok-ban kötött ki. Szerencsére megúsza kisebb sérüléssel, né-hány nap múlva kiengedték a kórházból, de a kis Suzuki nagyon csúnyán összetört.

Húsvét előtti napon viszont a férje motorjával esett na-gyot, máig tisztázatlan okokból. Azonnal beszállították mentőhelikopterrel a kórházba, nagyon súlyos sérülések-vel. Számptalan műtét után sem tudtak rajta segíteni, egy életre tolokocsiba került. Deréktól lefelé teljesen lebénult. Az édesanyja, amikor megtudta, elájult és a mentőknek kellett kijönni, mert nem tért magához. Az édesapja csak

nézte, és csorogtak a könnyei. Andrea se élő, se holt nem volt hónapokig. Azt sem tudta, hogy mit csináljon. Majd megőrült, hogy elveszíti a férjét, azután pedig attól, hogy milyen élet vár rájuk. Azt tudta, hogy nem hagyja el. Még akkor sem, ha ő azt akarja majd, mert ebben biztos volt, hogy úgy lesz. De semmi mást nem akart, csak azt, hogy mellette lehessen, foghassa a kezét, mindenben segítse őt. De senki nem tudta, hogyan fog reagálni, hogyan éli meg ezt a hatalmas változást az életükben.

Eleinte, amikor egy-egy műtét után magához tért, örült, hogy Andreát maga mellett látja. Azután egyre gyakrabban homályosult el a szeme. Volt ideje gondolkodni, amíg lábadozott, hiszen felkelni nem tudott még. Az orvos bízta, legyen csak türelmes, minden jobb lesz idővel. Igen, az idő! Bárcsak vissza lehetne forgatni! Biztosan elkerülné azt a baleseti helyzetet! Az éjszaka még csak elviselhető, de felébredni szörnyű volt, ráébredni a valóságra.

Hónapok teltek el így. Andrea éjjel nappal mellette volt, még aludni sem ment haza. Aggódtak érte is a szülők. Amikor már nem tudtak többet tenni az orvosok, rehabilitációra küldték, szanatóriumba. Pszichológusok kezelték, hogy beilleszkedhessen a hétköznapi életbe, ha hazamehet. Erősítették gyógytornával a felső testét, hogy ne szoruljon mindig mások segítségére. Nagyon sok mindent megtanult egyedül is csinálni. Megerősödött a lelke is. Akart már élni. Nem volt benne biztos, hogy a feleségét is akarja. Olyan fiatal még... Nem kellene, hogy feláldozza magát! Minden tervük füstbe ment! Egy ilyen gyönyörű teremtés szerelemre és szexre vágyik, gyerekeket akar szülni! Élni akar és boldognak lenni! Ő már nem tudja teljesíteni az oltár előtt tett esküjét. Miféle élet vár rá, ha mellette marad! Ilyen és

hasznló gondolatok kínozták, olyannyira, hogy estére belázasodott és félre beszélt. Andrea csak nézte, és hullottak a könnyei. Hallotta és látta a férje vívódását. Tudatosult benne, hogy nem akar a terhére lenni, előbb vagy utóbb el fogja küldeni maga mellől. Kért a pszichológustól egy időpontot, mert nem tudta kezelni a lelki dolgokat. Eddig neki eszébe sem jutott, hogy a férfi ilyen elhatározásra juthat. Zokogott, amikor a lélekбúvár elmondta, hogy természetes folyamat, ami lezajlik most benne. Ha nem akar vele maradni, akkor most elfogadja és elviseli. Később nehezebb. Számítani kell arra is, hogy a kiszolgáltatott emberek egy idő után önzővé és durvává válhatnak azokkal akik a legjobban szereti őket. Nem ítéli el senki, ha a férfi kívánsága szerint dönt, és elválík tőle.

– Csak Isten! Aki előtt megesküdtünk, hogy amit ő összekötött, azt ember szét nem választja! – Mondta felháborodva. Elnézést kért a felindultságáért, de nem szándékozik elhagyni a férjét. Kitart mellette.

– Azért ne higgye doktor, hogy nem segített, nagyon megerősített a hitemben. Sokkal jobban szeretem a férjemet annál, hogy elhiggyem neki, hogy azt szeretné, hogy elhagyjam. Mire hazajöhet, a házat igénye szerint alakítom át. Nem fog rám szorulni, én dolgozni fogok járni. Csak a kezdet lesz nehéz. Az utána következő dolgokat majd alakítjuk. –

Ezután a beszélgetés után bement a férjéhez a szanatóriumba.

Tél volt újra, és esett a hó. Már egyedül is fel tudott öltözni, ami nagy haladás volt. Felesége kitolta a kertbe és mosolyogva mesélte neki, hogy a barátaiك összefogtak, és tiszta erőből igyekeznek a házukat átalakítani. Már kész a

fürdőszoba, amit egyedül tud majd használni, mert befér a tolókocsi, az ajtók szélesebbre lettek cserélve mindenhol, a kapcsolókat alacsonyabbra tették, minden megváltozik, hogy élni tudjon a lakásban és azon kívül is. Lelkesedett, és boldognak mutatta magát. Pedig rettentően félt. Tudta, hogy nem lesz könnyű, ezért elfogadta a férfi anyjának az ajánlatát, hogy rövid időre költözzenek hozzájuk. Legalább egy kicsit segíthet.

Karácsonyra kiadták véglegesen a szanatóriumból, és a szülői házba mentek, amíg a tavasz el nem jön. Itthon nehezebb volt a férfinak. Szégyellte, hogy nem teljesen önálló. Még mindig sok mindenben segítségre szorult. A felesége napközben dolgozott, hétvégeken pedig a házuk dolgait intézte. Festéket, tapétát, faanyagot, parkettát vásárolt, és konzultált olyan emberekkel, akik hasonló helyzetbe kerültek, de már tapasztaltabbak volta a hétköznapi élet terén. Mindent jól akart csinálni. Csak élni akart! Méghozzá a férjével. Most aztán kiderült, hogy kik az igazi barátok! Önzetlen segítségből nem volt hiány. Hálás is volt nekik. Próbált megszerezni minden használati tárgyat olcsón, bútor, szekrényeket.

Hétvégén szeretnének beköltözni, remélem tudnak majd boldogok lenni a sok megpróbáltatás után.

2008. január 25.

Szánkózás

„Vén” fejfel is (persze nem kell szó szerint érteni), tud az ember gyerek lenni, és szerintem ez nagyon jó dolog.

A magas Tátrában voltunk baráti társasággal, és csuda jól éreztük magunkat. Jó volt a szállásunk, a kaja és a szolgáltatások is nagyon a kedvünkre voltak. Volt szauna, masszázs, úszómedence a szállodában. Az épülettel szemben pedig a sípálya.

Sem a gyerekeink, és mi sem tudunk síelni, ezért a barátaink gyerekeit kísérgettük, és sétáltunk a környéken. Ez is nagyon jó volt, de én megláttam, hogy milyen klassz szánkópálya van. Sose láttam még ilyet. Széles, vályú alakú, néhol az oldalára lehetett futni a szánkóval. Erős késztetést éreztem, hogy kipróbáljam. Béreltünk néhány szánkót, és felvittük a pálya elejére.

A lanovka jó magasra vitt bennünket. Csodálatos volt a havas táj és az erdő. Látni lehetett a sípályát és szánkópályát is. A vidáman szánkózó gyerekeket és a felnőtteket is. Teljesen izgalomba jöttem.

– Na ki jön velem? – kérdeztem. A barátnőm erősen tiltakozott, hogy ő nem! A kislányom már tini, de még nem látott engem ilyen gyereknek. Le is becsült rendesen.

– Anya én nem megyek veled, mert te nem tudsz szánkózni! –

– Hát te azt miből gondolod? Én domboldal mellett nőttem fel, ki tudna jobban szánkózni mint én! – Nagyot nézett, és még egy kis rábeszélés, és fel is ültem mögé.

– A lábadat semmilyen körülmények között ne tedd le! – parancsoltam rá. Féltettem azért, nehogy a lába törjön, nem ismertem a pályát, be is akadhat valamibe.

Hatalmas élmény volt neki is! Tényleg a szánkópálya oldalára futottunk fel a sebesség miatt. Jól felgyorsultunk, és ügyesen kikerültem minden akadályt. Kiáltoztunk az élénk kerülőkre, és sikítottunk a gyönyörűségtől.

A legemlékezetesebb az volt, amikor a bokorba beugrott három síelő. Vesztükre a szánkópályán akartak ketten tanítani egy harmadikat. Közrefogták, és elfoglalták teljes szélességében a pályát, nem lehetett kikerülni őket. Amennyire tudtam, jobbra irányítottam a szánkót, de még mindig nem értünk el mellettük. Más választásuk nem volt, kettő balra, egy jobbra ugrott ki a szélére. De baloldalon bokrok voltak. Szerencsére nem sérültek meg, csak a büszkeségük.

Kislányom azt mondta, amikor leértünk:

– Anya, én nem merek többet lejönni veled! Félelmetes vagy! De nagyon jól csináltad, nem is gondoltam volna rólad! –

Nagyokat nevettünk a bokorugrókon, és jókedvünket nem szeghette semmi. Csodás, jó levegő volt, nem volt hideg, szikrázóan sütött a nap. Persze, hogy még egyszer felmentünk és lecsúsztunk! Csak már nem volt idegen a pálya, még jobban tudtam irányítani a szánkót, egyszerűen: csodásan éreztük magunkat. Mire leértünk, már jól elfáradtunk, a barátaink vártak már, mehettünk vissza a szállodába szunázni és utána nagyon jól esett a finom és bőséges vacsora. Testileg kifáradva, de lelkileg megújulva utaztunk haza a néhány szép nap után.

Ide még visszajönnék szívesen.

2008. február 10.

A távolság varázsereje

Egy gyönyörű asszony évekig járt a férjével együtt orvoshoz, mert nem született gyerekük. Már mindent megpróbáltak, mindenféle kezelésnek alávetették magukat, minden eredmény nélkül. A hosszadalmas és részletes vizsgálatok során kiderült, hogy a férfi nem képes gyermeket nemzeni. Az asszonnak nem volt bátorsága megmondani az eredményt a férfinek. Rendszeresen járt továbbra is a nőgyógyászához, abban reménykedett, hogy talán mégis segítenek a kezelések.

A férjnek hamarosan kiküldetésbe kellett menni külföldre, legalább fél évre. Nehéz szívvel engedte útjára az asszonyt. Naponta telefonon beszélgettek egymással, így talán könnyebb elviselni a külön élés időszakát. Szorgalmasan járt továbbra is az orvoshoz.

Letelt végre a fél év, a férfit a repülőtéren sugárzó arccal várta a felesége, boldogan ölelte magához. Másnapra a nőgyógyászhoz volt bejelentkezve az asszony, a férje elkísérte. A rutinvizsgálat után még egy kicsit várni kellett a leletre. Mikor elkészült, az orvos behívta őket, és örömmel közölte, hogy az asszony gyermeket vár. Már két hónapos terhes.

– De hát hogyan lehetséges ez? Évekig próbálkoztunk mindhiába! – csodálkozott el a férfi, és gyanakodva nézett a nőre.

– Látja kedves uram, mit tesz a távolság! Ahol az orvostudomány csődöt mond, azt megoldja egy kis távolság! – mondta az orvos. Nagyon is jól tudta, hogy mi történt, nem véletlenül járt hozzá fél éven keresztül ez a gyönyörű és kíváncsi asszony.

2008. február 11.

A csend hangja

néhány gondolat

Milyen sokat mondó tud lenni a csend.

A kínos

Megjelenesz egy társaságban, és kínos csend lesz hirtelen. Zavart pillantások szállnak feléd. Egyértelmű, hogy rólad szólt a beszéd. Gyorsan témát vált valaki, de ebből is kitűnik a lényege a csendnek.

Vagy... a feszült

Férjedet kérdeztetted, hogy miért rossz kedvű. A válasz: – Nincs rossz kedvem. – Persze te látod, hogy dehogyis nincs. Nem tudod mire vélni, rosszul esik. Meg szeretnéd vigasztalni, társa lenni igazán, de ő nem szól. Erőlteted, hátha megnyílik, elmondja neked, hogy mi bántja, segíteni akarsz. De ő olyan ingerülten mondja, hogy nem ideges, hogy megrökönyödsz. Ilyen is tud lenni? És beáll a csend... Először csak hátralépsz egyet, de nem bírod a feszült csendet, ezért te közelítesz, mert neked fontos a harmónia. És lassan épülni kezd a fal. Az a bizonyos, ami először csak a hangokat, a vidám nevetést, a gyengéd öleléseket zárja ki. Később már nem lehet átlátni rajta, olyan magas lesz. Akkor bizony hiába nyújtózkodtok. És legutoljára megnyílik a fal előtt egy széles szakadék, ezután már a fal közelébe sem tudtok menni.

2008. február 17.

A gyengéd csend

Alszik a kedves... milyen szépen szuszog. Mennyire nyugodt az arca. Álmodik vajon? Ha igen, akkor miről? Remélem szép dolgokról. Mennyi évet megéltünk már együtt, és nem gyengül a szerelem. Milyen jó nézni! Boldognak szeretném látni mindig.

Ebből született ez a vers

Csak sétálj szerelmem

Csak sétálj szerelmem
Te csak sétálj álmaid mezején,
nem zavar semmi, se más se én.
Csak pihenj és hallgasd a csendet,
míg alszol, én itt leszek veled.
Arcod most szép lassan kisimul,
talán még ott vagyok valahol...
Álmodban még a szép is szebb lesz,
csak pihenj és hallgasd a csendet.

2008. február 20.

Szomorú szerelem

Megdöbbentő volt látni, mennyire tönkrement az az aszszony! Egy segítőház portáján adtam le egy küldeményt, ő volt a portás. Megviselt, ápolatlan és erősen alkohol szagú volt. Egy hozzá hasonló, züllött képű férfival flörtölt, amikor bekopogtam. Hogyan kerülhetett ilyen állapotba? Negyvenöt éves lehetett, de kinézett hatvannak.

Évekkel ezelőtt, a közelünkben, egy parasztházból kihaltak az idős tulajdonosok. Pár hónapig üresen állt a ház, azután beköltözött egy pár. Nem lehetett tudni, hogy honnan jöttek. Sokáig nem barátkoztak senkivel, csak dolgoztak a kertben, és a házat szépen, lassan, önerőből felújították. Láthatólag nem vetette fel a pénz őket, csak arra költöttek, amit saját kezűleg nem tudtak megcsinálni. A szomszédok beszéltek róluk, és találgattak. A férfi jóval idősebb volt, lehetett vagy ötvenöt, a nő csak huszonöt. Szóbeszéd tárgya volt a furcsa pár. Voltak, akik azt gondolták, elvált a férfi a nő miatt, és ott hagyta a családját, azért költöztek ide, hogy ne háborgassa őket senki. Az igazságot soha nem tudták meg. Valóban olyanok voltak, mint az űzött vadak. Lát szott, hogy nagyon szeretik egymást. Az utcán kézen fogva jártak.

Eltűnődtem rajta, vajon milyen árat fizettek ezért a boldogságért?

Eltelt két év, munkával és szegényesen, de mérhetetlen szeretetben. A férfi nagyon féltette a nőt. Rajongott érte, és viszont. Egyik nap a vonatra siettem, amikor a házuk előtt megállt egy mentőautó. Megrémültem, amikor láttam a fiatal nőt, ahogy hordágyon hozzák ki. A férfi tördelte a kezét aggodalmában, és beült a mentőbe ő is.

Jó néhány hónap múlva találkoztam az asszonnyal az utcán, mivel már köszönő viszonyban voltunk, meg mertem kérdezni, hogy mi baj volt. Rögtön könnyes lett a szeme. Elmondta, hogy elveszítette a kisbabájukat. Nem mertem faggatni, magától mesélte el, hogy neki nincs gyereke, bele-törődött, hogy nem is lesz a kapcsolata miatt. Nem akart a férje gyereket, mert már nem fiatal. Mégis besikerült. Persze örültek neki, szóba sem került, hogy elvetessék. Tervezgettek a jövőt, de nem sikerült kihordani. Azt mondta, hogy ez a büntetésük. És attól kezdve áradt belőle a szó: Elmondta amit sejtettem, hogy egymásba szerettek és felvállalták. Ő elhagyta a férjét a szerelme kedvéért, azt meg az asszonya szabályosan kilakoltatta a közös lakásból. Mindent hátra-hagytak mindketten, ezért is olyan nehéz az életük. Úgy költöztek ide, hogy nem maradt egy fillérjük sem, és nem volt munkájuk. Szántam őket, de csodáltam a bátorságukat. Ezután a hosszú beszélgetés után már mosolyogtunk egymásra amikor találkoztunk.

A beköltözésük után tíz évvel hirtelen meghalt a férfi. A temetésen alig voltak néhányan, hiszen nem ismerte őket senki. A nő hetekig ki sem jött az utcára. Belebetegedett a szerelme elvesztésébe. Néhányszor láttam a ház kertjében, ami teljesen elvadult a gondozás hiányától.

Újabb tíz év telt el, és így látom a segítőház portáján. Összeszorult szívvel gondoltam a keserves múltjára, és a kilátástalan jövőjére, ha egyáltalán lesz neki.

2008. április 18.

Életre ítélve

Két fiatal férfi áll a Mennyország kapujában, bebocsátást kérve. Szent Péter megjelenik és megkérdezi az elsőt:

– Mondd fiam, mi történt veled, hogy ilyen fiatalon ide kerültél? –

– Motorbalesetem volt. – válaszolta kérdésre az ifjú.

– Hogyan történt? –

– A Mátrában a szerpentine motoroztam és az egyik kanyar után frontálisan ütközött velem egy másik motoros. Azután egy sötét alagúton át érkeztem ide. Én most meghaltam? Ha igen, nagyon szeretnék bemenni. –

Szent Péter szélesre tárta a Mennyország kapuját és betesékelte a fiút. Utána a következő férfiúhoz fordult:

– Te fiam, miért érkeztél? Elég rosszul nézel ki! –

– Én is nagyon szeretek motorozni... –

– Neked is motorbaleseted volt? –

– Igen... én voltam, aki ütközött az előbbi fiú motorjával. –

– Mondd el részletesen! – szólt mennydörgő hangon Szent Péter.

– Imádom a száguldást! Ilyen utakon, mint a szerpentin, pláne! Még egy kamerát is felszereltem a motorra, hogy ott-hon is végig nézhessem még egyszer! – lelkesedett a fiú.

– Az autósok túlzottan óvatoskodtak, ezért sokszor kellett előzgetni őket, hogy a sebességet tartani tudjam. Az egyik kanyarban kisodródtam és pont szembejött velem az a másik motoros. Nem volt időm visszamenni a saját sávomba és összeütköztem vele. Nagyon megsérültem, leszakadt a karom, összetörték a csontjaim, belső zúzódásaim vannak. Ezért én is szeretnék bejutni a Mennyország kapuján. –

– Nem lehet! – dörrent rá a kapu őrzője. – Neked nagyon nagy a bűnöd! Nagyon sokáig kell még vezekelned! –
 – Akkor most a pokolba kerülök? –
 – Szó sem lehet róla! Túl jó dolgod lenne neked ott! Életre ítélek! –

Hírek:

Letöltendő börtönbüntetésre ítélte a bíróság azt a fiatal motorost, aki frontálisan ütközött egy vétlen, az útviszonyoknak megfelelően vezető motorossal, aki a baleset következtében a helyszínen meghalt.

Halált okozó közúti veszélyeztetés, a közlekedési szabályok halmozott megszegése a vád. A maradandó sérüléseket szenvedett motoros saját kamerájával rögzített felvételt döntő bizonyítékként értékelték.

A vádlott és védője fellebbezett az ítélet ellen, a maradandó sérülésekre hivatkozva. A bíróság a fellebbezést elutasította.

2008. május 18.

A potyautas

Hétvégére kis pihenésképpen leruccantunk a horgásztanyára. Gyönyörű szép idő volt, de én nem szeretek korán kelni. Már fél hatkor kiment a tóra horgászni a párom. Egyedül nem érezte jól magát, ezért nyolc körül kijött értem. Bepakoltam egy kis olvasnivalót, egy horgászbotot, és irány a csónak.

Kényelmesen evezett a párom, letűzte a karót, amihez kikötötte a csónakot. A meleget ellensúlyozta, hogy fújt egy kicsit a szél, így kellemes volt a napon is. Felcsalizta a botokat és bedobta, annak reményében, hogy majd felkelti a halak érdeklődését. Én meg helyezkedek, minél kényelmesebben üljek. Ahogy lenézek a csónak aljába, a lábrácson egy hatalmas varangyos béka pislog rám. Olyan csúnya volt a szerencsétlen, hogy majd frászt kaptam. Nem félek én se békától, se egértől, de ez...

– Nézd már! Van egy potyautasunk! –

– Hű, de ronda vagy vazze! –

– Hogy a fenébe lakoltatjuk ki? –

– Mindjárt megoldjuk. – szólt a férjem és a kezébe vette a hosszúnyelű merítőhálót.

Én meg a kisvödöröt, amiben a pontycsalit tartjuk, hátha beleugrik. Néhány percig oda-vissza ugrált, de nem sikerült se a vödörbe, se a merítőszákba belekényszeríteni. A csónak oldalát próbálta átugrani, de nem sikerült szegény csúfságnak. Többszöri próbálkozás után felakadt a merevítő és csónak fala közé. Párom sietett a segítségére. Alulról, mint amikor a fenekénél fogva tolunk fel egy falra valakit, úgy tolta feljebb a beijedt békát, a merítő nyelével. Végre felért a csónak szélére, és boldogan fejest ugrott a vízbe.

– Ha ezt látta volna a barátnőm, biztosan pont így ugrott volna bele a vízbe! –

– Az biztos! –

Ezután vidáman horgásztunk, fogtam is három szép pontyot, abból kettőt visszatelepítettünk.

2008. július 8. Adács

Randevú

Szikrázóan szép őszi nap volt. Egyikük sem volt biztos benne, hogy a másik eljön.

Leült a lépcsőre, mikor megérkezett a házhoz, ahol a találkozt megbeszélték. Nagyot dobbant szíve, amikor a kocs bekanyarodott a kis utcába, de nem állt meg, hanem továbbhajtott. Kicsit távolabb parkolt le és csak ült az autóban lehajtott fejjel. Fel sem nézett. Felállt a lépcsőről és várta, hátha odajön. De nem, csak ült lehajtott fejjel. Csendesen sírni kezdett. Most már erős kétségek gyötörték, hogy csak ennyi volt? Egy kóbor numera? Az a helyzet annyira új volt, hogy nem is élvezte, csak ismerkedtek egymás testével. Akkora volt a vágy és a félelem, hogy nem tudtak vele mit kezdeni. Iszonyúan szenvedtek mindketten.

Folytatást vártak egymástól, de egyikük sem merte megtenni az első lépést.

Végre kinyílt az autó ajtaja... Félelemmel nézett felé, hogy jön-e? És elindult lassan, amikor odaért, akkor mert csak ránézni. Egyenesen a szemébe. Könnyes volt az ő szeme is.

2008. augusztus 4.

A 8. *parancsolat*

Ne lopj!

Kislány voltam még, talán 10 éves. Két barátnőm közül a fiatalabbik (9 éves) megkért, hogy kísérem el az élelmiszer boltba. Az újonnan megnyílt önkiszolgáló ABC-be. Akkoriban még nem volt elterjedve vidéken az ilyen jellegű bolt, ezért kíváncsiságból oda mentünk.

Beleraktuk a kosárba az anyukája által felírt dolgokat, és bámészkodtunk még egy kicsit. Az édességek nagyon beindították a fantáziáját. Pénze persze nem volt rá, hiszen az édesanyja nagyon kiszámolta a vásárláshoz. Jutalomként két darab 1 forintos csokira adott csak (akkor még ennyit ért a jó magyar forint). Nagy tábla csokoládét vett le a polc-ról és úgy gondolta, hogy elcsórja. Minden erőmmel azon voltam, hogy lebeszéljem róla. Vissza is tette, nagy megkönnyebbülésre.

Annál nagyobb volt az ijedtségem, amikor elhagytuk a pénztárat, és ballagtunk hazafelé. Valahova mégis elrejtette a tábla csokoládét, és fizetés nélkül elhozta. Gúnyos mosollyal nézett rám, még büszke is volt magára. Engem meg a frász kerülgetett, amikor rá gondoltam, hogy mi lett volna, ha rajtakapnak minket. Mert ugye számomra egyértelmű volt, hogy én is vétkes vagyok. Kínálta nekem is a felbontott csokit, mert hát meg kellett enni, nem vihette haza. Azt gondolta, hogy segíték az eltüntetésében. Hogy is ne! Meg is fulladtam volna a lopott csokitól, annyira szégyelltem magam! Dehogy ettem belőle! Nagyon haragudtam rá ezért a lopásért! Jó ideig nem mertem bemenni abba az ABC-be. Azt gondoltam, hogy meglátszik rajtam, hogy tolvaj vagyok. Én akkor annak tartottam magam, és nagyon

rossz érzés volt. A barátnőm persze nem érezte magát rosszul, csak azután, hogy hazaért. Nem volt a gyomra hozzá szokva ennyi édességhez, jól megfájdult a hasa. Persze az édesanyja megijedt, de nem merte elmondani, hogy mitől görcsöl annyira. Másnapra kutya baja sem volt.

Azért én nem mentem vele többet vásárolni.

2008. augusztus 11.

A félreértés

Szeretjük a természetet, a szabad levegő tisztaságát, az erdők hangjait, a rétek sokszínűségét. Ezért elhatároztuk, hogy a barátainkkal kitelepülünk sátrakkal a szomszédos falu határában lévő tó partjára.

Gyönyörű szép nap volt, vakított a víz, ahogy a sugarak érték a felületét. Millió apró hal úszkált a felszínen, nem törődve a világon semmivel. Csuda jól érezték magukat.

A parton két jegenyesor között, az árnyékban állítottuk fel a sátrakat. Annyit nevettünk egymás ügyetlenségén, hogy estére egészen elfáradtunk.

Amíg mi lányok berendeztük gumimatracokkal és takarókkal a sátrakat, addig a fiúk tüzet raktak. Sütöttünk szalonnát és kolbászt vacsorára, jól belaktunk.

Telihold volt, a csillagokat tisztán lehetett látni. Nem lett teljesen sötét, pont kellemes idő volt arra, hogy kibeszélges-sük magunkat. A gyerekeket már rég lefektettük, mire mi felnőttek is nyugovóra tértünk. A sátrunk két fülkéből állt, az egyikben a fiunk, a másikban mi ketten kényelmesen elfértünk.

Nagyon nyugtalanul aludtam. Minden porcikám fáj, nem tudtam, hogy miért. Persze félálomban az ember lánya nem kapcsol azonnal. A matracból elszökött a levegő, a puszta föld volt alattam, minden göröngyével. Hát csoda, hogy fáj a derekam? Mocorgásomra a párom is felébredt, és a segítségemre sietett. A lábpumpával felfújta a matracot. Hála neki, újra aludhattam nyugodtan. De nem sokáig! A levegőt nem tartotta meg a matrac, állandóan leengedett. Férjem újra és újra felpumpálta mérgesen. Nem is tudom, hogy hányszor. Persze reggel megint a földön ébredtem,

minden fájdalmammal. Meggyötört ábrázattal másztam ki a sátorból. Nagyot néztek a barátaink, és a hátam mögött susterogtak. Vajon mi baj lehet? Gondoltam magamban. A férjem sem tudott a furcsa viselkedésre magyarázatot találni. Végül rákérdezett a barátjára, hogy mi történt, miért néznek ránk ilyen furcsán? Ő pedig elárulta, hogy nem tudják elképzelni sem (igazából elképzelték), hogy mit csináltunk egész éjjel a sátorban. Csak lihegést, fűjtatást és sugdosást lehetett kihallani. Kicsit irigykedve hozzátette még, hogy igazán nagy étvágyatok van, hogy egész éjjel bírtátok energiával.

Nekünk persze eszünkbe se jutott, hogy a kiszűrődő hangokat így félre lehet érteni.

2008. augusztus 27.

A parázson sült csirke

Olyan sokszor jól éreztük már magunkat a szabad ég alatt, hogy újra sátorozni indultunk, a már összeszokott barátainkkal. Nagy izgalommal készülődtünk, összegyűjtöttük már a tapasztalatokat. Tudtuk, hogy mire van szükség, milyen edényeket és alapanyagokat kell vinnünk magunkkal ahhoz, hogy főzni tudjunk a szabad tűzön.

Szépen teltek az első napok, de közöltük a fiúkkal, hogy nem abból áll a pihenésünk, hogy őket kiszolgáljuk. Minden nap más főz. Nem lehet olyan rosszat készíteni, hogy ne együk meg. Hát kiderült, hogy dehogyis nem lehet!

A két férfi parázson sült csirkét szándékozott készíteni. Majd ők megmutatják a csajoknak! Bementek ketten, egy kismotorral a szomszédos faluba csirkét venni. Azután jó nagy tüzet raktak, hogy legyen bőven parázs. A csirkét becsomagolták alufóliába, és belehelyezték a parázsba. Már nagyon éhesek voltunk, csorgott a nyálunk, ahogy éreztük a sült csirke illatát. Persze mérgelődtem, hogy csak egyet vettek, mert szerintem kettőt kellett volna.

Lementek a partra horgászni a férfiak, amíg sült az ebéd. Nehogy hozzá nyúljunk, majd ők figyelik, ma ők készítik az ebédet! Barátnőm többször is figyelmeztette őket, hogy nézzenek rá, mert mintha égne. Néhány krumplit beledobtam a parázsba, rosszat sejtve. Sok noszogatásra végre feljöttek a partról a férfiak, biztosan éhesek voltak már. Lassan lehet enni, hát előkészültünk, paradicsom, paprika, kenyér és terítékek a faasztalon. A parazsat félretolták, kivették a finomra sült krumplikat, és a becsomagolt csirkét. Gyanús volt, mert nem bontották ki, csak pusmogtak ijedten. Közelebb mentem és látom, hogy az alufólia alsó, parázs fe-

lőli része elégett teljesen. De a csirke is szénné égett, még a csontja is! A felső részéből maradt néhány falat, ami ehető lett volna, de azt meg bele ejtették a parázsba.

A szénné égett csirke megmaradt, nem ettük meg, hiába készült. Mivel a fiúk mást nem vásároltak, zsíros kenyeret ebédeltünk azon a napon. Így is el lehet intézni, hogy ne kelljen ebédet készíteni, hecceltük a két férfit.

2008. augusztus 27.

Az utolsó bába

Valaki erőteljesen megverte a kis parasztház utca felőli ablakát, és izgatottan szólongatni kezdte az öreg bábát:

– Boris néni! Jöjjön azonnal! –

Késő éjszaka volt már, de az öregasszony hozzászokott már az efféléhez. Ez volt a sorsa és az élete. Világra segíteni az új jövevényeket. Bár mostanában már kórházban szültek az asszonyok, nem is voltak már bábák, ő volt az utolsó. Az volt a nagyanyja és az anyja is.

Felkapta a ruháit, és már indult is. Végigszaladtak a poros falusi utcán. Közben elmondta a férfi, hogy a feleségének nagy fájdalmai vannak, mégse engedi, hogy mentőt hívjon, nem akar kórházban szülni. Megalázónak tartja, az első gyereket ott szülte.

– A magzatvíz már elfolyt, száraz szülés lesz. – állapította meg a bába.

– Tegyél fel vizet, állandóan forrjon! Lepedőket tégy ide a kezem ügyébe! – adta ki az utasítást az apának. Utána kiküldte, csak ha szólítja, akkor jöjjön be.

A vajúdas hosszú óráiban a szülő nő egyfolytában káromkodott. Szidta a férjét, a bábát, saját magát, hogy minek ez a gyerek! Ő már nem akart gyereket, ha rajta múltott volna, egy se lenne! Utált mindent és mindenkit.

A bába ledöbbsent ennyi trágárság hallatán, pedig sok mindent megélt már. Össze sem tudná számolni, hány asszonynak segített a szülésben. Mi mindent mondanak kínjukban a nők. Sírtak, imádkoztak az Istenhez, könyörögtek a bábának, hogy segítsen, de ilyen viselkedést nem tapasztalt. Persze, ha megszületik a csecsemő, már minden rossz elmúlik.

Istenhez kezdett imádkozni, kérte, hogy ne hagyja őket el. De velük volt, mindig. Most viszont nagyon félt, hogy az asszony trágársága miatt megbűnhődnek. A babát nagyon féltette. Ő nem tehet semmiről, a kis ártatlan! Alig várta, hogy végre megszülessen! De hát az időt azt nem lehet sürgetni. Muszáj volt tovább hallgatni az asszony őrjöngését, aki a végén már sikoltozott. Nem tudta az öregasszony, hogy mit tegyen, pedig elég tapasztalt volt. Megvizsgálta, és rájött, hogy a köldökzsinór visszatartja a magzatot, pedig már jönne. Szorult helyzetét érzékelve, a segítségére sietett. Kiszabadította, és ekkor látta meg, hogy az elkékült csecsemőnek a nyakára van tekeredve kétszer is a köldökzsinór. A nő már minden erejét elveszítette. A csecsemő nem sírt fel. A bába megszabadította a köldökzsinórtól, és kitisztította a száját és a légutakat. És végre felsírt a kicsi, a bába boldogságára. Az anya nem engedte magához a babát, ezért az apját behívta és a karjába tette a már rózsaszínű kisiút.

– Úgy is csak a tiéd lesz! –

Az újdonsült apa nem értette, fizetni akart a bábának a szolgálataiért. Dehogyan fogadott el egy fillért is. Örült neki, hogy a baba jól van, és legalább az apja szeretni fogja.

2008. augusztus 30.

Szomorka

Éva olvasmányába mélyedt az esti fürdés után. Sikoltás-ként hangzott a kapucsengő. A sötétséget megtörte a kék villogás. Két egyenruhás állt a kapu előtt. Azonnal men-
nie kellett, épp csak a köntösét kapta magára. Azt mondták
neki a rendőrautóban, hogy a férjét baleset érte. Nincs is
férjem, villant át az agyán. Hónapok óta elhagyta őt, mert
egy másik nő gyereket szül neki.

A következő kanyarban meglátta a villódzó fényeket, a
homályban a felismerhetetlen roncsalmazt. Fuldoklott a
szorongástól. Hiába, harminc év házasság komoly kötelék,
még a válás után is. Muszáj volt közelebb menni. Valami
húzta, vonzotta oda. Pedig majd meg halt a félelemtől.

Nem haragudott már egyikükre sem, inkább megköny-
nyebbült. Megtudta az igazságot, megszűntek a kételyek.
A férjét sajnálta, mert nem tudott reálisan gondolkodni a
szerelemtől. Miután kiderült, hogy terhes a szeretője, Éva
elköltözött tőle az apja üresen maradt házába. Jobb így min-
denkinek.

Ahogy közeledett a mentőökhöz, megpillantotta a nő
testét élettelenül. Hatalmas pocakja kiemelkedett, szinte
segítségért kiáltott. Beemelték a mentőbe, és rácsukták az
ajtót. Néhány percen belül felsírt a csecsemő. A rohammen-
tő szirénázva elszáguldott.

A másik rohamkocsi még nem indult el, mert Éva férjét
megpróbálták újraéleszteni. Azt mondták, hogy élt még,
amikor megérkeztek. Hátha sikerül.

Tébolyultan figyelte, és imádkozott magában az életéért.
És sikerült! A mentőorvos és a betegszállító boldog mo-
sollyal nyugtázta. Ők megtettek mindent, még a lehetetlent

is. Megmentettek egy csecsemőt és az apját is. Az anyjának nem volt esélye.

Éva is beszállt a mentőkocsiba, elindultak a baleseti ambulanciára. A férfi az életmentő műtétek után az intenzív osztályon magához tért és a feleségét hívta. Elmondták már neki, hogy a gyermeket császármetszéssel megmentették.

A férfinak kellett egy biztosíték. Arra kérte az elvált feleségét, hogy gondoskodjon a gyermekről. Nevelje fel, mert nincs senki, akiben jobban megbízna. Tudta, ha ő megígéri, akkor be is tartja. Ismerte Évát, tisztában volt vele, hogy szeretni fogja őt is, mint a sajátjait.

Az asszony telefonált felnőtt lányuknak, elmondta nagyvonalakban, hogy mi történt. Néhány percre beengedték a lányt, még elbúcsúzhattak.

A csecsemőnek nem lett semmi baja, szépen fejlődött. Mire kiadták a kórházból, elintézték, hogy Éva magához vehesse.

Szomorkás mosollyal ölelte magához az ártatlan bébit. Mi legyen a neved? Gondolkodott, talán szomorka? Nem, nem! Nagyon vidám nevet kell neked adni, ha már ilyen szomorúságban születted édesem!

2008. szeptember 8. Budapest

A szekrény

A temetési szertartás után Györgyit megszólította egy kedves arcú, de nagyon szomorú asszony. Gyászruhában volt, és közvetlenül a ravatal mellett állt a szertartás alatt. Ezért azt gondolta, hogy közeli hozzátartozó lehet. Nem ismerte az apja életét egyáltalán. Soha nem válaszolt a telefonhívásaira, a leveleire, végleg kitagadta az életéből a férfit. Most meg ez a nő! El sem akart jönni a temetésre.

– Judit vagyok, az édesapád felesége! Szeretném, ha velem jönnél. –

– Mit akar tőlem? Semmi közöm magához! El sem akartam jönni! –

– Én telefonáltam neked. Az édesapád remélte, hogy még utoljára láthat. Várta, hogy meglátogatód a kórházban. –

– Minek! Sose törődött velem! –

– Nem akarok vitatkozni veled! Muszáj velem jönnöd! Nagyon sok mindent meg kell beszélnünk, ő is ezt kívánta. –

– A soha viszont nemlátásra! –

A lány sarkon fordult, és faképnél hagyta az apja özvegyét. Esze ágában sem volt bármit is megbeszélni ezzel a nővel! Elvette az apját tőle! A szülei elváltak ez miatt a nő miatt! Most meg húsz év után ne akarjon tőle semmit! Dühöngött magában.

Nyolc évesen maradt az anyjával. Miután meghalt, teljesen egyedül maradt. Ezért is apját vádolta. Soha nem heverte ki.

Két nap múlva egy ügyvéd telefonált, aki időpontot akart egyeztetni hagyatékkal kapcsolatban. A megbeszélrt időben megjelent az ügyvédi irodában. Az ügyvéd fagyosan közölte vele, hogy az édesapja végrendeletét hivatalosan fog-

ják felolvasni. De előbb még van egy kis feladata, és ehhez hívatta magához a lányt.

– Jöjjön, el kell mennünk valahova. –

Beültek az ügyvéd kocsjába, és pár kilométerre a temetőtől megálltak egy ápolts családi ház előtt.

– Minek jöttünk ide? – kérdezte Györgyi.

– Jöjjön! Mindent megmagyarázok! – szólt a férfi, és beinvitálta a lányt. Úgy látszott, hogy a házban nincs senki. Végig járták a szobákat, de nem értette, hogy miért. A felső szinten egy fiatal lánynak való, bájosan berendezett szoba volt. Neki sosem volt ilyen! – sóhajtott egy nagyot. Az ügyvéd végre elkezdett magyarázni, és nagyon meglepte Györgyit.

– Hölgyem, most elég kényes témát fogunk érinteni. Nos, ez a ház a maga öröksége. Az édesapja és a felesége engem bíztak meg, hogy mindenről tájékoztassam, mivel ön nem állt szóba Judit asszonnyal! Ő ezt szerette volna megbeszél-
ni és átadni önnek! Kérem, hogy nagyon figyeljen! –

– Sajnálom, de én... –

– Hallgasson! Az édesapja volt az egyetlen barátom! Maga semmit sem ért! –

Az ügyvéd elmondta, hogy az édesapja ebben a házban élt a feleségével a legnagyobb boldogságban. Soha ne merészelje bántani Juditot, mert a világ legrendesebb asszonya. Inkább ismerkedjen meg vele, hogy megértsék egymást. Réges régen ezt kellett volna tennie. És természetesen nem köteles elfogadni az örökséget! Ezzel el is köszönt, magára hagyva a megdöbbsent lányt.

A ház valamiért melegséget sugárzott. Nem taszította ki őt magából, inkább vonzotta. Különösen az a szoba az emeleten. Alaposabban meg szerette volna nézni, ezért felment

az emeletre. Szép, tiszta, világos narancsszínű függönyökkel. Látszott rajta, hogy soha senki nem használta, minden vadonatúj volt. Kipróbálta az ágyat, kihúzta a fiókokat, kinyitogatta a szekrényeket. A szoba árnyékos oldalán állt egy szekrény, szinte hívogatta: nyiss ki! Mágnesként vonzotta valami. Gyönyörűen becsomagolt dobozok és csomagok voltak benne. Rengeteg! Bonts ki! Szinte hallotta az unszolást a csendben. Az elsőt kibontotta, és egy csodálatos eredeti Teddy mackó volt benne. Kislány korában ilyenre vágyott, de nem kapta meg soha. Volt egy levél is mellékelve. Ezen elámult! A levél neki szólt! Az édesapjától. Lázasan kezdte kibontani az összes ajándékot, és olvasni a hozzá szóló leveleket. Minden születésnapra és Karácsonyra is talált ajándékot és levelet jó kívánságokkal. Ekkor jött rá, hogy minden ajándékot neki szánt az édesapja, csak ő elzárkózott tőle. A gyerekszobát is neki rendezték be Judittal. De ő elutasította a közeledésüket.

Ekkor meglátta Juditot az ajtóban. Az asszony nagyon szomorú volt, de látszott a szemén, hogy mégis teljesült a férje vágya, bár túlságosan későn.

– Mindig volt a szívemben helyed, most is van. – mondta Györgyinek.

2008. szeptember 19. Adács

Fogságban

Történetem főszereplői legyenek Ádám és Éva. Ebben a huszadik századvégi időben bárki lehetne. Csak Isten tudná megmondani, hogy miért van annyi gyermektelen pár. De mint tudjuk, egy nő két dologért képes bármit megtenni. Az egyik, hogy legyen, a másik, hogy ne legyen gyereke. Tehát következzen a történet:

Ádám és Éva nyolc éve élt már boldog párkapcsolatban. Sok mindent megpróbáltak már, hogy gyerekük szülessen, de nem jött össze. Mindketten átestek különféle vizsgálatokon, de nem találták akadályát, hogy gyermeket nemzzenek. Mégsem sikerült. Éva még teherbe sem esett. Visszavezethető e annak a ténynek, hogy volt egy terhesség megszakítása tizenhat éves korában? Nem lehetett tudni. Az orvosok véleménye szerint, mesterséges beültetéssel, úgynevezett lombik bébi programmal lehetséges közös gyerekük. Belevágtak. Mindent betartottak a cél érdekében, de csak a harmadik beültetés volt eredményes. Végre megtapadt a megtermékenyített petesejt. Úgy tűnt, hogy egészséges a magzat. Az ötödik hónapban furcsán kezdte érezni magát a kismama. Hiába feküdt végig a terhességet, elfolyt a magzatvíz. A baba még nagyon messze volt az életképességhez. A kórházban elvették a még élő magzatot az anyától. Összeomlottak mindketten. Ádám megnézte a kisfiút, de az csak rontott a lelkiállapotán. Zokogott, mint egy kisgyerek. Gyászolták magzatukat.

Eltelt egy év, amikor felhívták őket a kórházból, hogy el kell dönteniük, hogy mi legyen a még meglévő megtermékenyített petékkel. Nehezen, de ráálltak, hogy egy utolsó kísérletet tesznek. Mind a négyet beültették Éva méhébe,

ebből kettő megtapadt. Hosszú és türelmes időszak következett. Nagyon vigyáztak, az anyuka fel sem kelhetett, Ádám minden házimunkát magára vállalt. Nyolc hónap keserves várakozás után az orvosok úgy ítélték, elérkezett az idő. Császármetszéssel megszületett a kisfiú és a kislány. A szülők boldogsága leírhatatlan volt. Évát nyolc nap után hazaengedték a kórházból, de a bábik még néhány hetet inkubátorban fejlődtek. Minden nap bejártak a csecsemő osztályra, megszoptatni és megcsodálni a kicsiket. Alig várták, hogy hazavihessék őket. Végre az a nap is elérkezett.

Éva gyönyörűen berendezte a hálósobájuk egy sarkát a babák részére. Hiába, nagyon kicsi volt a lakás. A hálószobában és az apró konyhán kívül egy nappali szoba volt még. Ráadásul a negyediken.

Amíg picik voltak, nem is volt baj, de ahogy ki kellett vinni őket a levegőre, kiderült, hogy az ikerkocsinak nem sok hasznát veszik. Nem fér be a liftbe, és a lépcsőn sem lehet levinni, csak összecsukva. Napközben Ádám dolgozott, sok mindennel nem boldogult egyedül Éva. A lakást sem tudta elhagyni segítség nélkül. A két babát nem tudta levinni, még ha a babakocsit a pincében is hagyták. Ráadásul, ha az egyik elaludt, a másik biztosan felébresztette a sírásával. Megoldhatatlannak tűnt a hétköznapi életük. Éva édesanyja csak esténként tudott feljönni, mert ő is dolgozott. Egyre ingerültebb lett, és ez a gyerekekre is átragadt. Ádámot vádolta, hogy nem segít. Se főzni, se takarítani nem volt ideje napközben a kicsiktől. Pihenésről nem is beszélve. Házaseletről pedig szó sem lehetett, túl kimerültek voltak mindketten. Nyugodt életük teljesen felborult. Éva házsártos, örökké panaszkodó feleség lett. Fogságban érezte magát, amiből nem tud szabadulni. Ádám egyre később

járt haza. Neki túl sok volt ez a teher. Hát kibújt alóla. Végig sem gondolta, hogy így Évára még nagyobb súly nehezedik, akár össze is roskadhat alatta. Két év alatt, mire jární tudtak a gyerekek, teljesen elhidegöltek egymástól. A kislány és a kisfiú, amit csak lehetett, mindent tönkretett a lakásban. Hiába játszhattak a nappaliban, kevés volt nekik a tér. Amikor ájtött a nagymama estefelé, akkor mentek le a játszótérre, egy-két órára. Ekkor főzött Éva vacsorát, takarított és mosott. Ádám már régen nem vette ki a részét, a házimunkákból.

Jobbra akkor fordult a helyzet, amikor beíráthatták az óvodába a kicsiket. Persze az sem ment simán. Minden nap cirkusz volt, mert nem akartak ott maradni. Hónapok teltek el, mire visszamehetett az anyukájuk dolgozni. Nyugdíjas lett a nagyí is, így többet számíthattak rá. Mégis jó sokára állt vissza a kiegyensúlyozott élet a családba. Több idő maradt egymásra is, vissza kellett hódítani a férjét. Hálát adott az Istennek, hogy kibírta a házasságuk ezt a megpróbáltatást. Igazán boldogok lehettek most már újra, pedig sokszor gondolt rá, hogy egyedül hagyta őt a problémákkal a férje.

A két kis óvodás szépen fejlődött, kárpótolta őket mindenért.

2008. október 26. Adács

Magdi

Nagyon erős gyógyszer szag volt a lakásban, már az előszobában is lehetett érezni. István sietett elénk, ahogy beléptünk. Csendes volt a ház.

– Most pihen, délelőtt hoztam haza. Újabb kezelésen esett át. – mondta meghatottan. Szemében rémület, és a szomorúság mély kútja.

– Szia Hugi! Mindjárt jövök, csak veszek fel valamit. – szólt ki a szobából. Lassan, nehézkesen mozgott a törekeny asszony, de a szeme örömtől sugárzott. De fénye megkopott, volt benne valami, ami azelőtt nem. Vagy inkább hiányzott belőle valami, ami régen ott volt. Arca sápadt, megviselt, a bőre szinte átlátszó. Összeszorult a torkom és sírás kerülgett, fáj a szívem.

Nem olyan rég még gyönyörű nő volt a nagynéném. Az esküvőnkön a saját csináltatott, drága cipőjét adta nekem, mert az enyém nem illett a menyasszonyi ruhámhoz. Csak tíz évvel volt idősebb nálam! Csak harmincnyolc éves! Tiszta szívéből szeretett engem és a férjemet is. Családi élete és házassága példakép számomra.

Most itt ölel engem, örömtől meghatódva, hogy láthat, és szabadkozik, hogy nem tud úgy fogadni minket, ahogy szeretné. Mutatja a hátán a sugárkezelés nyomait, és szégyenkezik a gyógyszer szaga miatt. Csak ölelem, és zokog a lelkem hangtalanul, mert hangosan nem lehet!

István odaadó, szerelmes férj. Mindent eladott a házból, amit csak lehetett nélkülözni, és minden fillért az orvosokra költött kedvese gyógyulásáért. Most meg a fájdalmai enyhítéséért.

Nyolc évig harcoltak a leukémiával, de vesztek.

Két hét telt el, és a szerető férjjel a temetőben találkoztunk. Rázta a vállát a zokogás.

A nagymamám Magdit hívta legelőször magához. Harmincnyolc évesen, két fiát és a sírig tartó szerelmét hagyva maga után.

2008. október 10.

Az árva szülők

Zajlott a második világháború. Magyarországról minden épkézláb férfit és fiút behívtak katonának. A rövid kiképzés után azonnal bevetették a németek oldalán. Ellenünk, aki nem velünk! Azt tartották arról, aki nem állt a hitleri Németország mellé.

Jenőt is behívták, közvetlenül az esküvője előtt. Tercsike, a szerelme majd belehalt a bánatba. Jenő megígérte neki, ha lehet hazajön és elveszi. Kapott eltávozást mielőtt bevetették, két napot. A templomban rövid és egyszerű volt a szertartás. A menyasszony gyönyörű volt, de a vőlegény nem viselhetett civil ruhát, egyenruhában esküdött meg. Egy szerelmes nap, és már mennie is kellett vissza.

Rádiós lövész volt, két nap múlva már légi csatában vett részt. Állandó életveszélyben, hiszen vadásztak rájuk. Többször is lelőtték őket is, de megúszták. Az utolsó bevetésen kilőtték a pilótáját. Volt már ilyen egyszer, de még leszállt. Most viszont mutatta a pilóta, hogy katapultáljon. Azután meghalt, a stuka lezuhant. Azonnal körülvették, ahogy földet ért, amerikaiak voltak. Hadifogoly lett. Nem mondhatni, hogy rossz dolga volt, jól éltek a foglyok is. Kaptak megfelelő élelmet, szállást, orvosi ellátást.

Időnként jöttek menekültek, akik elszöktek az orosz fogásból. Volt, aki ott esett össze és halt meg a nélkülözés miatt. Mások elmesélték, hogy rosszabb a pokolnál.

Jenő szerencsés volt. Tanult zenész ember lévén hasznát vették. Egy idő után még keresett is vele. De mit kezdjen otthon az amerikai dollárokkal! Hiába ajánlottak a háború utánra Amerikában jó állást, mindig haza vágyott. Két éve még híreket sem hallott otthonról.

A rádió hírek szerint Németország kapitulált, Hitler öngyilkos lett! Vége a háborúnak! A katonák és a hadifoglyok öröm táncot jártak. Mindenki haza, vagy ahova akart, oda mehetett! Sokan Amerika felé vették az útjukat.

Jenő vonatra szállt, és elindult a falujába, Tercsikéjéhez. Vajon él e még? Azt sem tudhatta. Csak amit a rádióból hallott. Német katonák rohanták le a hazáját. Viszontagságos utazás volt, de reményekkel teli. Vonat, lovas kocsi, gyalog, mindent igénybevevett, ami csak adódott.

Az ország romokban. És a faluja is romokban, nagyon megviselte a háború. Utak egyáltalán nem voltak, de hazatalált. És megölelhette! Tercsike eldobta a szakajtót az udvaron, úgy szaladt elé!

– Mama! Mama! Jöjjön, itt a Jenő! Mégis él! Én éreztem! Én tudtam, hogy visszajön! – záporoztak a könnyek, és összefolytak. Egymáshoz simultak, úgy ölelték egymást, aztán a mamát is.

Kevés férfi maradt, inkább azok a fiúk csak, akik még fiatalok voltak katonának a háború kezdetén. Utána meg rejtegették őket, nehogy besorozzák. Az asszonyok magukra maradtak.

Tercsike szemében volt valami, amit Jenő nem ismert. Meg is kérdezte, hogy mi bántja. A felesége egy fényképet vett elő.

– Csak ez a fénykép maradt. – A szakadozott fotón pólýában egy gyönyörű csecsemő volt. Olyan, mint egy kaucsuk baba.

– Lilinek neveztük el. Nem tudjuk, hogy miért halt meg. Orvos nem volt, két hónapot élt. Olyan boldog voltam, amikor kiderült, hogy kisbabánk lesz! Miért vette el az Isten? – Sírtak mindketten. A háborút túléltek, az életük még csak

most kezdődött. A gyermekük nélkül, akiről a halála után készült egyetlen fotó maradt. Jenő az életben sose látta!

Soha többé nem született gyermekük. Talán ezért is szerettek engem és a páromat annyira. Nagyon szép házasságban, hosszú életet élhettek együtt. A falu temetőjében is egymás mellett vannak eltemetve. Nyugodjanak békében.

2008. október 13.

A babák

Tercsi néninek nagyon sok játék babája volt. Érdekesség volt számomra, hogy igazi, kézzel varrott, horgolt és kötött ruhái voltak a babáknak. Nem babaruhák, hanem csecsemő és kislány ruhák. A néni saját kezűleg készítette őket. Évszaknak megfelelően öltöztetve, mindig tisztába. Gyakran láttam kiteregetve az udvarra a száradó babaruhákat. Nagy becsben voltak tartva, nevük is volt mindegyiknek. Hozzá nyúlni egyikhez sem lehetett, de tiszteletben is tartotta minden családtag.

Amikor terhes lettem és elmondtuk neki az örömünket, ragyogott a boldogságtól, és azt mondta, hogy lesz egy gyönyörű kislányod. De ezt ő már nem élhette meg.

Miután meghalt, találtunk az iratai között egy elsárgult fotót, amiről azt hittük, hogy az egyik kaucsuk babát fotózták le. Anyósom mesélte el a történetet.

A fényképen Tercsi néni kislánya látható pólyában, aki két hónapos korban ismeretlen ok miatt meghalt. A háború alatt, míg a férje katonaként szolgált, született a kicsi. Esküvőjük utáni napon már vissza is ment a harctérre, és csak két év után sikerült hazajönnie. Egész életükben a férfi által sosem látott gyermeküket siratták. Egymást dédelgették és szerették a kislány helyett is.

Ezért voltak igazi csecsemő és kislány ruhák Tercsi néni baba gyűjteményén.

Miután a gyermekem megszületett, ugyan olyan volt, mint a fotón a pólyás baba. Mintha az ikertestvére lenne.

2008. október 14.

A varázslat

Hűvös volt a lakásban, és a kislány nem tudott elaludni. Az édesanyja betakargatta jó meleg takarókkal és leült az ágya szélére. Minden este, ha tehette, beszélgettek egy kicsit még. Fontos beszélgetések voltak ezek mindkettőjük számára. Az anyának sokat jelentett a gyermeki szó, mert meseíró volt. A kislány pedig szívesen hallgatta az édesanyja mesészerű magyarázatait a világ dolgairól. Most is így volt, az őszi és a téli beszélgettek.

A tél olyan, mint egy varázslat, Csipkerózsika álma a természetnek.

Álomcsókot hoz a szél ilyenkor november elején. A fákról lehullanak a dércsípte, színes levelek, az őszirózsák is elhervadnak, elszórják magvaikat. Tavaszra készülnek ezzel is. Sűrű eső mossa le a nyár porát, és a szél kisöpri a meleget. Egyre hűvösebbek a reggelek, és a fák ágai már csupaszon meredeznek.

Ezután megtörténik a csoda, a varázslat! Olyan szürke és lehangoló a természet, hogy azon igazán változtatni kell! A csupasz fákat fel kell öltöztetni!

A varázsló ködből szőtt nekik fátylat, és zúzmarából hófehér báli ruhákat. Koszorút font jégvirágból, és ékszereket jégcsapokból adott rájuk. Reggel, amikor felkelt a Nap, és megvilágította a sugaraival a növényeket, majd leesett az égről a gyönyörűségtől. Olyan csodás látvány tárult elé, mint egy varázslat. Hófehér ruhában tündököltek a fák, a bokrok, de még a legkisebb fűszálak is! A jégvirág koszorúk és a jégcsap ékszerek gyémánt fénnel ragyogtak!

Mire idáig ért a mese, a kislány mélyen aludt, és csodálatos álmodott. Hatalmas bálteremben találta magát. Halk

zene szólt, gyönyörű nők a párjuk karján táncoltak. Ruhájuk mesészep, az ékszereik gyémántokkal kirakva, és szikráztak a kristálysillárok fényében.

Odalépett az elámult kislányhoz egy nagyon ismerős férfi, és mosolyogva táncra kérte. A kislány, mielőtt a karját nyújtotta volna, végignézett magán, mert azt gondolta, hogy az ő hálóinge nem ide való. De nem is hálóing volt rajta, hanem hófehér, feszes báli ruha! A férfi a táncparkettre vezette, meghajolt előtte és táncolni kezdtek. Csodás érzés volt!

Azután mélyebb álomba merült, de reggel emlékezett a gyönyörű táncra. Ránézett az éjjeliszekrényen lévő fotóra és elmosolyodott. Ezért volt olyan ismerős a táncosa! Édesapja mosolygott rá az örökkévalóságból.

2008. október 25. Adács

A hetedik

Bözsí szedte a markot szorgalmasan, de ahogy hajolgatott, felfordult a gyomra. Szája elé kapta a kezét és beszaladt a kiserdőbe. A lányok csak összenéztek, nem mertek semmit szólni. Folytatták a munkát, mert a kaszások után sietni kellett. Az aratás bizony ilyen volt, hajsolták őket. Ha nem elég gyorsan kötötték a kévéket, nem csak a szidalmak jöttek. Csattant a lovaglópálca is. Még a hajukat is belepte az izzadsággal keveredett por, hiába kötötték be a fejüket. Mikor a nap delelőre járt, akkor lehetett a fák alá leülni, de csak az embereknek. Az asszonyok az ételt hozták, a lányok a vizet, meg a csingért. Csak azután pihenhettek egy pár percet, mert többre nem jutott.

Bözsí is folytatta a munkát a delelő után, de nem érezte jól magát. Tudta ő, hogy mi a baja. Örült is neki, meg félt is a szégyen miatt. Nagyon szerelmes volt a földesura intéző-jébe. Független ember, és azt ígérte, elveszi. Hát elvette! A szüzességét. A napi munka után a szénaboglyában. Mikor megmondta, hogy állapotos, azonnal elkergette a birtokról. Még meg is ütötte. Azt mondta, hogy tűnjön el a fattyával együtt, soha többé ne kerüljön a szeme elé! Most aztán viselheti a szégyent!

Hazatért a falujába a szüleihez és a testvéreihez. Szép volt ez a vidék. A faluja dombokkal körülvett medencében feküdt, fenyvesekkel és akácosokkal védve. Már nem is bánta, hogy hazajött. Fejkendőjével a kezében vidáman szaladt le a völgybe.

Senkinek nem mondta el a titkát. Reggelente korán kelt, hogy ne vegyék észre a rosszulleteket. Tette a dolgát, segített a háznál, amit tudott.

Sokan csodálkoztak, hogy a munka dandárjában tért vissza, de nem adott magyarázatot.

Egy valaki nagyon örült a viszontlátásnak, egy régóta szerelmes legény. Azelőtt Bözsit nem érdekelte a fiatal, erős férfi, rá se nézett. Mégis csapta a szelet neki. Reménykedett és nem tágított. A lány engedékenyebb lett, úgy gondolta: legyen hát! Legalább nem kell egyedül, szégyenszemre felnevelni a gyermekét, lesz apja, aki szeretni fogja.

Hamar levette a lábáról a boldog legényt. Néhány hét múlva a terhességet is elmondta bizalmasan. Persze úgy, hogy azt higgye a fiú, ő a büszke apa. Az aratást addigra befejezték az uradalomban, de a szüret végét is meg kellett várniuk az esküvővel. Mindennek meg van a sora – mondták a szülők. Persze nem lehetett már megjelenni a templomban, annyira nyilvánvaló volt a menyasszony állapota. A szülők nagyon haragudtak, miért nem tudtak várni a gyerekcsinálással, de a fiú megvédte a lányt. Megvárták a gyermek születését, és úgy álltak az oltár elé.

Az ifjú férj rajongott a feleségéért, és a kisfiúért. Meg sem hallotta a szóbeszédet. Mert azért az volt. Hamarosan született még egy kisfiú a házasságba, ez ugyebár már közös gyermek. Azért összesúgtak az asszonyok és lányok a miséről jövet a hátuk mögött:

– Szerencsés lány ez a Bözsi, nemhiába hetedik gyermeke az édesanyjának! –

2008. október 29. Isaszeg

A csingér: egyharmad bor és kétharmad víz

Tavaszi Szellő

Micsoda széles, jó kedve lett a Szélnek, amikor megszületett a pöttöm kisfia! Örömeiben az utcán rohangált és minden fát, bokrot körülölelt! Minden ablakon bekiabált, hogy:

– Fiam született! –

Felborogatta a kukákat, ledobált egy-két cserepet a tetőről, és egy járókelő fejről lekapta a kalapját és azt görgette a járdán. Az emberek hangosan kacagtak a Szél huncutságán.

A kisiát Tavaszi Szellőnek nevezték el. Ahol megjelent, kivirágzott a rét, kirügyeztek a fák, és még az öreg Nap is mosolygott rá. Nagyon vidám és csendes gyerek volt, alig lehetett hallani a hangját. Néha-néha sóhajtott egyet, de azt is csak jókedvében tette. Nagyokat szaladgált a mezőn, imádtá a frissen nyílt virágok illatát. Vitt is haza belőle jócskán az édesanyjának.

Ahogy telt az idő, a kis Szellő cseperedni kezdett. A tavaszt lassan felváltotta a nyár, és egyre melegebb lett. Eleinte csak a tó vizét borzolgatta és a halakat ijesztgette a kis kamasz. Később már a parti fákat is megtépázta. Egy alkalommal olyan szenvedélyesen ölelgette meg a parton álló fűzfát, hogy az szegény kettéhasadt, és recsegve roskadt a mellette álló házra.

Időnként a felhőket is úgy megkergette, hogy azok ijedten szórták le a földekre a keservesen összegyűjtött csapadékot, de jégeső formájában. Csak úgy kopogott a tetőkön és az udvarokon. Lapáttal lehetett összeszedni. A gazdák szidták is, mert a termést mind elverte. Erre ő továbbfújta a felhőket, mintha ezzel rendben is volna a dolog, és ahogy rámosolygott a Nap, már le is csendesedett.

A forró nyár után lassan ballagott az ősz. A Szellő is megváltozott: felnőtt és már ő volt a Szél. Fakó, szürke, fénytelen napok, hónapok következtek. Hamar elfáradt már, nem volt kedve játszadozni. Csendes esők jöttek, időnként felkorbácsolta a vizet, de hamar lecsendesedett. A fákat lassan levetkőztette, hagyta őket mély álomba merülni.

Egyik reggel nagyon elcsodálkozott: szürke volt minden, ködös és nehéz a levegő. Dideregve kavargatta azt a néhány hópelyhet, ami mutatóba hullott. Szépen, lassan felemelkedett a köd fölé, és elámult a szépségen, amit maga alatt látott.

– Talán esküvőre készülnek? – gondolta.

Minden fa és bokor zúzmarába öltözve, gazdagon feldíszítve. Ilyen szépet még sose látott. Ahogy feljött a Nap, mint megannyi gyémánt szikrázott a fényben. Csodálatos látvány volt!

Elmosolyodott, és azt gondolta magában, ha megszületik a kislánya, majd megmutatja neki ezt a gyönyörű látványt.

Elfáradt és elszunyókált egy kicsit. Álmában a kislányával, Tavaszi Szellővel játszadozott a virágokkal teli réten, és el is felejtette már a zúzmarával díszített fákat.

2008. január 18.

Kutyavilág

Avagy a „Kivert kutya”

Az Öreg kutya mellé hozott egy kis fekete gombócot a gyerekek apja. Legalábbis úgy nézett ki az a kicsi, ijedt szemű kutya, mint egy kis gombóc. Azonnal rá is ragadt ez a név. Nagyon kicsi volt még, nem régen választották el az anyjától. Úgy félt, hogy remegett, és amikor az Öreg megszaglászta, azonnal a kőre pisilt.

– Na ne, te kis Gombóc! Hát nem tudod mi a rend? Csak a kertben lehet vizelni, nem a lakásban! Na gyere, ki kell mennünk, nem szoktak beengedni. A kutyának kint a helye! –

Gombóc követte az öreget, és kíváncsian kérdezgette mindenféléről:

– Te, hogy kerültél ide? Vagy itt laktál mindig? „Ezek” jó emberek? Kapunk vacsorát, mert már majd éhen halok! –

Egyszerre annyi kérdést tett fel, hogy meg sem lehetett jegyezni. Az Öreg megnyugtatta, nemsoká lesz vacsora, de ne legyen falánk, mert azt a gazda nem szereti. Ne is ugráljon fel, várja meg szépen, amíg kiszedik az ételt a táljába.

Hamarosan valóban megjelent a gazda, egy vadonatúj kutyatállal a kezében.

– Ez a tiéd Gombóc! –

Miután megtöltötte étellel a tálat, az Öregnek is kiporciózta a részét. Megvakargatta a feje búbját.

– Egyél Öreg, jó étvágyat! Vízet is hozok azonnal. –

A két kutya jól belakott és a gazda a vizet is kihozta. Így szólt:

– Na Öreg, mit szólsz ehhez a kis Gombóchoz? Ugye, milyen aranyos? Kérlek vigyázz rá, és tanítsd te is! Okos kis kutya legyen belőle. –

Míg beszélt, megpaskolta az Öreg fejét. A kutya farkcsóválva a bejáratig kísérte a gazdáját. Este behúzódtott a kutya házba és hívta Gombócot is, hogy aludjanak egy kicsit, mert hosszú az éjszakai szolgálat.

– Mi az a szolgálat? – kérdezte Gombóc.

– Vigyázni kell a házra, a kertre, a gazdára. Megugatjuk az utcán közlekedőket, kizavarjuk a macskákat, ha bejönnek a kerítésen belülré. Elriasztunk mindent és mindenkit, aki a gazdát zavarhatja. De most álmos vagyok! –

Szundikálni kezdett, de a kicsi tovább kérdezgette.

– Téged is kis korodban hoztak ide? –

Morgott egyet az Öreg, de azért elkezdett mesélni:

– Nem! Volt egy kisfiú, aki a gazdám volt kölyök koromban. Neki vettek ajándékba. –

– Mi az az ajándék? – szólt közbe Gombóc.

– Ha mindig közbeszólsz, akkor nem mondom el! –

– Jó, nem kérdezek, csak mesélj, kérlek! –

– A kiscgazdám eleinte nagyon sokat játszott velem. Állandóan együtt voltunk. Azután kicsit megnőttem, ő iskolába kezdett járni és tanult sokat. A játék már nem volt neki olyan érdekes. Sokat voltam egyedül, és az is előfordult, hogy elfelejtett enni és inni adni. Nem is vitt magával sehozá. Az udvarra is alig jött ki, az anyukája adott enni mindennap. Ő már arra sem ért rá. Így teltek, múltak a napok, az évek. A fiúból felnőtt lett, én sem lettem fiatalabb. Egy napon az édesanyja, aki gondoskodott rólam, meghalt. A fiú így szólt hozzám:

– Na gyere Öreg! – Betessékelt az autójába és elindultunk. Én nagyon boldog voltam, hogy újra vele lehetek. Sokáig mentünk, azután egy erdőn át vezető úton megálltunk. Újra azt mondta nekem:

– Na gyere Öreg! – Én mentem, kiszálltam az autóból, ő levette a nyakörvemet. Csodálkoztam nagyon, de nem bántam, úgys örökké viszketett a nyakam tőle. Azután beült az autójába és elhajtott. Én meg csak álltam mint a sóbálvány! Kített kutya lettem! Hontalan és gazdátlan! Jó nagy pofára esés volt! Fogalmam sem volt, hogy hol vagyok! Először elkezdtem futni abba az irányba, amerre elhajtott, hátha tévedés. Hátha visszajön, vagy utolérem. Azután jött egy nagy kamion, majdnem elütött! A szele úgy megcsapott, hogy beestem az árokba! Sántikálva tápászkodtam fel, de minden fénytől féltem ezután. Ahogy sötétedett, még a fák is ijesztőek voltak az út mentén. Éjszaka meg egy rókával akaszkodtam össze. Vacsora nélkül tettek ki, és már majd éhen haltam. Találtam egy döglött verebet, elcsapta egy autó. Már majdnem bekaptam, amikor jött a ravaszdi. Úgy rám támadt, valami idegen nyelven üvöltözött, én meg elszaladtam. Később megértettem a rókát, napokon át nem találtam semmi ennivalót. Pocsolyavizet ittam és reménykedtem, hátha visszajön a fiú. De nem jött. Csak az arra járó autók dudáltak rám. Aztán nem emlékszem. Közeledett egy fény, de nem ért oda. Legalábbis már nem érzékeltem. A mostani gazda volt. Szerencsére hazahozott. Hálás vagyok neki. Meggyógyított és befogadott. Nehogy azt hidd, hogy mindenki ilyen szerencsés! Láttam én éhen halt kóbor kutyát, olyat akit elütött a kamion. Nem is lehetett látni rajta, hogy valaha kutya volt. Brrr..., de szörnyű volt!

– Ne féj ez jó ember. Nem fog megunni és kitenni az út szélére! Örülj, hogy ide kerültél! De most már aludj! Hosszú az éjszakai szolgálat! –

2008. március 24.

Hajnalpír

Lustálkodik a Napocska. Úgy gondolja, nem kell még felkelni, hiszen vasárnap van. Ilyenkor mindenki tovább alszik egy kicsit. Ő is ráér még felkelni.

A csillagok az égen a fáradtságtól már csak pislognak. Teljesen kimerültek, nem tudnak ragyogni. A Hold is nyugodni készül, betakarózott egy puha felhővel, és nagyokat ásítzik. Csak arra vár, hogy az égbolt alját pirosra fesse a felkelő Nap. De nem látott semmit. Úgy látszik, elfelejtette felhúzni a vekkerét. Gondolta mérgesen és lerúgta magáról a felhőtakarót. A sápadozó csillagokat elküldte aludni, és megpróbált teljes fényével világítani a Nap helyett. Már régen fel kellett volna ébrednie, zsörtölődött magában. Kiáltott egy nagyot, hátha felébred. De nem történt semmi, és nagyon elszontyolodott.

Mindezt látták és hallották az állatok, elhatározták, hogy valahogy segítenek. Összezsórdültek a baromfiudvar lakói, és próbálgatták, hogy melyikük tud hangosabbat kiáltani. Nagy volt a hangzavar, de a Kakast senki sem tudta túl kiabálni. Az ő kukorékolása volt a leghangosabb. Megkérték a többiek, hogy addig kukorékoljon, amíg fel nem kelti a Napot.

A kakas felült a tyúkól tetejére, kidüllesztette a mellét, és három kukorékolás után elkezdett pirosítani az ég alja. Jelezve, hogy a Napocska felkelni készül. Azóta a büszke kakas legalább addig kukorékol a biztonság kedvéért, amíg az ég alján meg nem jelenik a hajnalpír.

2008. július 22. Adács

Tartalom

Magamról néhány szó.....	4
Előszó	5
Magam	5
VERSEK 2005	6
Haldokló szerelem	6
VERSEK 2006	7
Soha Többé... ..	7
Szenvedély	8
Szerelmes	9
Nem gyógyít az idő	9
Vágyódás	10
Meg ne bánjam	10
Évfordulóra	11
Kérlek... ..	12
Gonosz a világ!	13
El nem sírt könnyek!	14
Van még idő?	15
A vágy	16
Rád gondolkod... ..	17
A huszadik születésnapodra	18
Késő szerelem	19
Nekünk... ..	20
Esély	20
Búcsú	21
Kiáltás	22
Lejárt az idő?	22
Ha értenéd	23
Elveszett álmok	24
Természet	25
Amíg gondolsz rám... ..	26
Fohász	27

Kalandfilm	27
Anyám	28
A szerelem vége	29
Válasz nélkül	30
A szótlanság	31
Kicsorbult élet	32
Üzenet	32
A tóparton	33
Emlék	34
Táncolj velem!	35
Szívügy	36
Hangulat	37
Az ünnep	38
Keserű méz	39
A barát	39
Az igazi NŐ és FÉRFI	40
A kígyó	41
Férfiaknak	41
Bölcsességek	42
Bizonytalan	42
Az utolsó pillanat	43
Fiamnak	43
Apu	44
 VERSEK 2007	 45
Szívem vágya	45
Néhány igaz szó	46
Infarktus	46
A pokol tornácán	47
Szarvaskaland	48
Reményünk lehet csak!	49
Téli menedék	50
Jó éjt	50
Egy szál vörös rózsza	51
A rosszcsonk	52
Esti széljáték	53
Átkozott lettem?	54

Rémálom	55
Nyári vihar	56
Múlt és jövő	57
Júliusi hóhullám	58
Légy türelmes... ..	58
Hamis világ	59
Csak a szél kereng... ..	60
Az utat járva... ..	61
Eltéve(lye)dttem	62
 VERSEK 2008	 63
A félelem éjszakája	63
Kerítésen kívül	64
Csak sétálj szerelmem	66
Többé már nem	66
Hetven nyár	67
Álom nélkül	68
Haragom	68
A kivert kutya	69
Az évek súlya	70
Emlékeztető	70
A tűz	71
Elhagyottan	72
Voltam és leszek	73
Baráti vigasz	74
Szeress	74
Nélküled, veled	75
A gyűlölet angyala	76
Bánatűző	77
Nyársírató	78
Kívánságok	79
A vers	80
Kovács Danielának	81
Megy a nyár, jön az ősz	82
Szólj	83
Mit (t)akarunk?	84
Téli varázs	85

Édes	85
Levél Öcsémhez	86
NOVELLÁK	87
Micsoda fogás!	87
Ember, embernek farkasa	89
Mire jó a seprűnyél?	91
A paprikás krumpli	92
Közel volt az Őrangyal	94
Kettétört élet	96
Szánkózás	101
A távolság varázssereje	103
A csend hangja	104
Szomorú szerelem	106
Életre ítélve	108
A potyautas	110
Randevú	112
A 8. parancsolat	113
A félreértés	115
A parázson sült csirke	117
Az utolsó bába	119
Szomorka	121
A szekrény	123
Fogságban	126
Magdi	129
Az árva szülők	131
A babák	134
A varázslat	135
A hetedik	137
MESÉK	139
Tavaszi Szellő	139
Kutyavilág	141
Hajnalpír	144
Tartalom	145